

Ni Komang Ariani

Ketut Rapti

Kumpulan Cerita Perempuan

รวมเรื่องสั้นผู้หญิง
เกตุตุต รัปติ
นี โกมั่ง อารีอานี

ศิริพร มณีชูเกตุ
แปล

Ni Komang Ariani

KETUT RAPTI

Kumpulan Cerita Perempuan

KETUT RUPTI

Kumpulan Cerita Perempuan

© Ni Komang Ariani, 2017

Indie Book Corner

ศิริพร มณีชูเกตุ แปล

เกตุตุต รัตติ รวมเรื่องสั้นผู้หญิง

เชียงใหม่ : คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้, 2564. / 112 หน้า.

พิมพ์ : หจก.จรัสธุรกิจการพิมพ์ 54 ถ.ราชวิถี ต.ศรีภูมิ
อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50200 โทร.053-221050

ห้ามจำหน่าย

นั โกม้ง อารีอานั

เกอตุต รัปตึ

รวมเรื่องสั้นผู้หญิ

ศิริพร มณัชูกะตุ แปลา

คำนำผู้แปล

ว่าด้วยเรื่องความเป็นหญิง ความเป็นชาย สิทธิที่เหนือกว่า การตกเป็นเบี้ยล่าง เป็นประเด็นให้กล่าวถึงมาตั้งแต่ยุคที่ไม่เป็น กระแสในอดีตอย่างกรณีของอำแดงเหมือนในรัชสมัยพระบาท สมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 4 มาจนถึงยุคประชาธิปไตย กำลังเบ่งบาน อย่างรวมบทกวี *ใบไม้ที่หายไป* และสืบมาจนถึง ปัจจุบัน ประเด็นชาย-หญิงในรูปแบบต่างๆ รวมไปถึงเรื่องสั้นยังมี ให้กล่าวถึงอยู่เสมอในแทบทุกประเทศ สำหรับประเทศเพื่อนบ้าน ของเรา ประเทศอินโดนีเซีย ผลงาน *Ketut Rapti* ปี 2017 ของ ผู้เขียนชื่อ Ni Komang Ariani ได้สะท้อนภาพของผู้หญิงผ่าน เรื่องสั้นจำนวน 10 เรื่อง ตัวอย่างเรื่อง *ญอมัน รินตี* ในเล่มนี้ ทำให้ ผู้แปลนึกถึงบางตอนของ *อหังการของดอกไม้* กวีนิพนธ์ของ จิระนันท์ พิตรปรีชา นักเขียนรางวัลซีไรต์ ประจำปี 2532

“...สตรีมีสองคืน
ไว้ป้ายปันความไผ่ฝัน
ยื่นหยาดอยู่ร่วมกัน
มีหมายมันกินแรงใคร...”

ประเด็นเรื่องผู้หญิง ไม่ว่า ณ ประเทศใด ๆ ในโลก มักเป็นสะพาน เชื่อมให้ผู้หญิงจากทุกหนแห่งมาล้อมวงรับการถ่ายทอดเรื่องราว และปลอบประโลมกันอยู่เสมอ เรื่อง *Ketut Rapti* ฉบับแปลนี้เป็น หนึ่งสะพานเชื่อมที่ต้องการเชิญชวนผู้อ่านมาล้อมวงกัน แน่แน่นอนว่า เรามีที่นั่งไว้สำหรับผู้อ่านเพศชายและเพศทางเลือกมาร่วมวงด้วย

ผู้แปลขอขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุนทร คำยอด ที่ทำให้หนังสือแปลเล่มนี้มีความสมบูรณ์ทั้งการใช้สำนวนภาษา และการเรียบเรียง และขอบคุณ อาจารย์ปรีจักรัตน์ พิมล ที่ให้ความ อนุเคราะห์พิสูจน์อักษร

ผู้แปลขอขอบคุณ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ที่สนับสนุนงบประมาณในการจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้

ศิริพร มณีชูเกตุ
15 เมษายน 2564

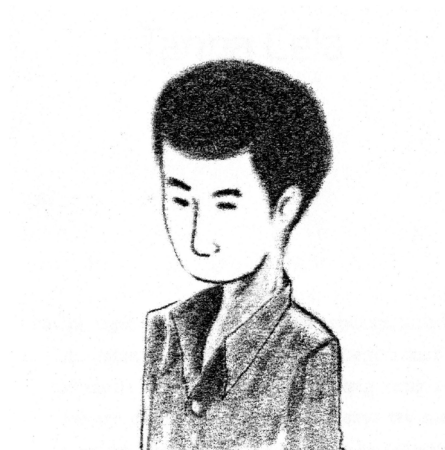
บทนำ

รวมเรื่องสั้นนี้เป็นการรวมเรื่องราวของผู้หญิง
รวมเรื่องสั้นนี้มีจุดประสงค์เพื่อกระตุ้นเตือนผู้หญิง
ให้ออกมาเรียกร้องเรื่องของพวกเขาด้วยตัวของพวกเธอเอง

สารบัญเรื่อง

คำนำผู้แปล	(I)
บทนำ	(III)
ผู้ชายที่ปราศจากคำก่นด่า <i>Laki-laki Tanpa Cela</i>	3
เขาว่า...ฉันจะไม่มีวันเบื่อหน่าย <i>Katanya Saya Tak Akan Bosan</i>	11
ฝ่าเท้าที่กักเก็บสรวงสวรรค์ <i>Telapak Kaki yang Menyimpan</i>	19
ญอมัน รินดี <i>Nyoman Rindi</i>	29
ต้นมะพร้าวที่สวนของน้ำ <i>Pohon Kelapa di Kebun Bibi</i>	39

ลีน	49
<i>Lidah</i>	
ลีนเกอตุต รัปตี 2	59
<i>Lidah Ketut Rapti II</i>	
ชายแห่งเมืองทวยเทพ	71
<i>Laki-laki dari Negeri Peri</i>	
ผู้ชายเจ้าชู้	81
<i>Laki-laki Berhidung Belang</i>	
ผู้ชายที่ก้าวข้ามกับผู้หญิงบนทางแยก	89
<i>Laki-laki yang Menyeberang dan Perempuan di Tepi Persimpangan</i>	
เกี่ยวกับผู้เขียน	98
เกี่ยวกับผู้แปล	101

“Bagaimana cara membagi suamimu dengan perempuan lain?”

“วิธีแบ่งปันสามีของเธอให้กับหญิงอื่นเป็นอย่างไร?”

ผู้ชายที่ปราศจากคำก่นด่า

Laki-laki Tanpa Cela

เขาให้เวลาฉันครุ่นคิดเพียงหนึ่งสัปดาห์ คำพูดของเขาตลอดหนึ่งสัปดาห์นี้ช่างอ่อนหวาน รวากับเป็นคำพูดของคนที่มีจิตใจบริสุทธิ์ เหมือนกับว่าเขาคือผู้ชายที่สำหรับฉันแล้วไม่มีคำก่นด่าสักนิด เขาเอาแต่พูดเรื่องที่เขาจำต้องตัดสินใจทำ เอาแต่พูดถึงหญิงสาว คนหนึ่งที่ตกที่นั่งลำบาก เธอตั้งครรภ์จากการถูกข่มขืน แล้วผู้ชายที่ข่มขืนเธอถูกจับเข้าเรือนจำ

ขณะที่เล่าเรื่องนั้น น้ำตาเขาไหลรินอาบสองแก้ม ยิ่งทำให้ฉันหลงใหลในเสน่ห์ของเขา ในใจก็รำพึงรำพันว่าฉันได้แต่งงานกับพ่อเทพบุตรเข้าเสียแล้ว เขากุมมือฉันไว้แน่นและเช็ดน้ำตาที่ไหลอาบแก้ม ฉันจมดิ่งลงไปในความรู้สึกที่ปนเป โอ...ฉันยังต้องการผู้ชายคนนี้เสียเหลือเกิน

“ผมต้องทำ เพราะว่ามันเป็นภาระของเราในฐานะเพื่อนมนุษย์ เราจะปล่อยไปโดยไม่ช่วยเหลือไม่ได้ ผมเศร้ามากที่ต้องทำเรื่องนี้ นี่เป็นเรื่องที่หนักหน่วงสำหรับคุณ เพราะคุณจะไม่ใช่คนเดียวของผม

อีกต่อไป” เขาบอกกับฉัน ไม่มีคำพูดใดที่หลุดออกจากปากฉัน ฉันต้องเป็นวีรสตรีสักเพียงใดเพื่อการเสียสละเหมือนกับเขา ที่ยิ่งเห็นยิ่งดูเข้มแข็งและเปล่งประกาย ทำให้ฉันอยากจะโอบกอดและเป็นเจ้าของเพียงคนเดียว เพียงคนเดียวเท่านั้น !

ด้วยคำพูดของเขา ทำให้ฉันไม่อาจเห็นแก่ตัวเอาความรู้สึกของตัวเองเป็นสำคัญ ฉันอยากเสียสละเพื่อคนอื่นเหมือนดังที่เขาเป็น

“เราเหมือนกันใช่ไหม”

วิธีแบ่งปันสามีเธอให้กับหญิงอื่นต้องทำอะไร? มีคนพบวิธีแล้วใช่ไหม? ฉันอยากจะไปหาเพื่อเรียนรู้วิธีนั้น

ฉันมาทบทวนเพื่อหาทางออกให้กับตัวเอง เพื่อที่จะอดทนปลงใจให้ได้ แต่ฉันไม่เคยรู้วิธีการจริงๆ ฉันเพียงได้แต่เก็บอาการหวาดผวามาจากฝันแปลกๆ มาตลอดสัปดาห์นี้เอาไว้

เป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์แล้วที่ฉันฝันเห็นปลาหมึกยักษ์อยู่ที่ประตูบ้าน ปลาหมึกนั้นเคลื่อนหนวดยุบยับของมันมาที่หน้าต่าง มันแผดเสียงชนิดที่ทำเอาหัวใจฉันแทบหลุด ถี่ขึ้น ถี่ขึ้น แรงขึ้น แรงขึ้น รวกับว่ามันจะทำลายบ้านฉันให้ราบเป็นหน้ากลอง เป็นฝันที่แปลกประหลาดจริงๆ แต่ฉันไม่เคยปรึกษาเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง หากฉันเล่าเรื่องนี้ เพื่อนฉันคงบอกว่าเธอนี้ช่างเป็นแม่สนิมสร้อย ล้อออยเสียจริง

“คิดก่อนนะ ผมจะไม่บังคับคุณ ให้เวลาคุณคิดหนึ่งคืน ผมจะรอคำตอบคุณถึงพรุ่งนี้เช้า ถ้ามะรินจะเข้าไปเพราะเราเหลือเวลาไม่มาก” เขาบอกฉัน

นี่ฉันเป็นใคร! ที่ต้องตัดสินใจกับเรื่องที่แปลกๆ นี้ ถ้าฉันตอบว่าไม่ ใจฉันก็ประทัดถึงดวงตาคู่นั้นที่ต้องก่นด่าว่าฉันเป็นผู้หญิงไร้เมตตา

ถ้าฉันตอบว่าได้ เจ้าหนวดยักษ์นั้นก็คงมาทะลวงกระจกหน้าต่างจนทลาย แล้วเข้ามาในบ้านและนั่งตรงโซฟาของฉันสินะ

ฉันไม่เข้าใจว่าจะมีคนสักกี่คนที่ตัดสินใจเรื่องแบบนี้ได้ง่าย ๆ พวกเขาดูสุขภาพด้วยรอยยิ้มหวานและน่ารื่นรมย์ใจยิ่ง ทำไมฉันทำแบบเขาไม่ได้แม้แต่คนเดียว

ในห้วงคำนึง ฉันนึกภาพหญิงสาวคนนั้น ด้วยใบหน้าสุกปลั่ง ไร้มลทินหรือ? ด้วยรอยยิ้มใสซื่อเปี่ยมเมตตา ฉันจะยอมรับได้ไหม หากเห็นหญิงสาวเข้าไปห้องนอนกับเขา? ผู้ชายของฉัน รสชาติของความชื่นชมที่คุ้นเคย เมื่อหวนนึกถึงตอนที่ฉันรู้จักเขา ทุกอณูของความสุขเหมือนกับต้องเคียงคู่กับความเจ็บปวดเสมอ ทั้งสองความรู้สึกนี้เป็นเหมือนมิตรแท้ที่ไม่อาจแยกจากกัน

ความคิดของฉันวนเวียน-วนเวียนไปเรื่อย ไม่มีจุดสิ้นสุด เสี่ยงเข้มนาฬิกาตั้ง ณ เวลาที่ยังคั่นดิ้งฉันจากวงค์ รุ่งสางจะมาถึงแล้ว และฉันก็ยังไม่ได้ตัดสินใจอะไร

สิ่งที่น่าขนลุกสิ่งหนึ่งแล่นเข้ามาในหัว เขาจะทิ้งฉันเพื่อรักษาสัญญากับหญิงสาวคนนั้น คงเป็นเพราะเขาฟังเรื่องราวที่เป็นวีรบุรุษมากเกินไป ถ้าเป็นเช่นนั้น เพื่อเห็นแก่ความปรารถนาอย่างแรงกล้าในการเสียสละ ฉันทำได้แต่เพียงร้องไห้กับการจากไปของเขา คิดถึงกลิ่นกายของเขาทุกคืนที่มาถึง

ฉันจมจ่อมอยู่กับความมืดมนอับจนหนทาง

ฉันเปิดคอมพิวเตอร์ อยากได้แรงบันดาลใจเหมือนเช่นที่เคยทำกับงานเขียนที่ผ่านมา ฉันพิมพ์ชื่อหญิงสาวคนนั้น ฉันค้นหารูปภาพทางอินเทอร์เน็ต ภาพที่ปรากฏตรงหน้า ฉันนั่งชื่นชมใบหน้าที่แจ่มชัดของเธอผู้มีผมยาวเป็นประกาย เธอคนนั้นสวยมาก ไม่น่าแปลกใจเลยที่ใคร ๆ จะลุ่มหลงในตัวเธอ ฉันได้แต่เพียงจับจ้องใบหน้าที่ยิ้มสุขของเธอ หญิงสาวที่เบิกบานและสดใส เธอเหมาะที่จะเป็นหลานสาวของฉันมากกว่าเพราะเธอยังเด็กและไร้เดียงสา

ฉันคงจะบาปหนาถ้าฉันไม่ยอมรับเธอในฐานะหุ้นส่วนชีวิตของเรา ผู้หญิงคนนั้นเป็นน้องสาวฉันได้เลย ใบหน้าที่ไร้เดียงสาฉันไม่น่าจะมีพิษมีภัยอะไร เราคงเป็นครอบครัวที่กลมเกลียวกันได้ นี่ดูเป็นเรื่องราวของหญิงที่สง่างามที่สามารถแบ่งปันสามีของเธอ

ฉันตัดสินใจอย่างไม่มีข้อแม้ว่าจะยอมรับเธอ แต่ในทันใดนั้นภาพภาพหนึ่งทำให้ฉันหายใจติดขัด ภาพหญิงสาวกำลังสวมกอดสามีฉันอย่างอบอุ่น ใบหน้าของหญิงสาวเรีงร่า เทพบุตรของฉันยิ้มเป็นประกายยิ่งกว่าแสงสว่างของดวงอาทิตย์ ภาพนั้นปรากฏขึ้นเต็มหน้าจอคอมพิวเตอร์ตรงหน้าฉัน ภาพสุดท้ายทั้งคู่จับกันอย่างดูดีมี ภาพที่ปรากฏตรงหน้าทำให้ฉันคลืนไส้และท้องป็นป่วน

ฉันหลับตาลงอย่างรวดเร็ว สูดลมหายใจจากสายลมที่พัดผ่าน คิดถึงวันเวลาที่ฉันอยู่ร่วมกับเขามานับแรมปี จำประโยคต่อประโยคที่เขาเคยพูด จงจำความเจ็บปวดที่เหมือนกัน ความสุขนั้นมาพร้อมกับความเจ็บปวด ตอนนั้นฉันรู้สึกแปลกๆ แต่ไม่รู้ทำไมฉันถึงไม่ทันคิดนะ

เมื่อแรกเริ่มตอนที่เราพบกัน เมื่อสิบห้าปีก่อนเขามักจะพูดว่า คุณเป็นดังอรุณที่ฉายฉานให้ชีวิตของผมเรื่องรุ่งโรจน์รู้จึ บางครั้งเขาก็พูดว่า ไม่มีคุณ ชีวิตของผมคงมีดมน

หลังจากนั้นด้วยเหตุผลบางอย่าง ฉันไม่เคยถามหรือซักไซ้เกี่ยวกับหัวใจเขาอีกเลย ฉันเชื่อว่าเขาเป็นคนไร้ที่ติ

แม้ในบางคืนเขาไม่ได้กลับบ้านด้วยเหตุผลแปลกๆ ฉันก็ไม่เคยสงสัยเขา ซึ่งอันที่จริงแล้วฉันควรถามตรงๆ และจ้องตาเขา คุณไปไหนมา คุณอยู่กับผู้หญิงอื่นใช่ไหม?

เสียงขันแรกของไก่ตืดฉันออกจากภวังค์ ชีวิตทั้งหมดของฉันตลอดระยะเวลาสิบห้าปีนี้ ฉันใช้เวลาทบทวนภายในชั่วข้ามคืน ฉันเก็บเสื้อผ้าย่างเงียบๆ เลือกเฉพาะที่จำเป็น ฉันเหลือบไปมองที่เตียง เขายังคงนอนหลับลึกอยู่ ใบหน้าของเขายิ้มอย่างเป็นสุข

ฉันก็ตัดสินใจได้ทันทีว่า ฉันไม่ต้องการเขาอีกต่อไป

อันที่จริงตอนที่เขามาพร้อมกับเรื่องจอมปลอมของเขา ฉันควรยื่นเงื่อนไขแก่เขา คุณเจอชายหนุ่มสำหรับฉันแล้วใช่ไหม ชายหนุ่มที่ต้องทนทุกข์เพราะถูกภรรยาทอดทิ้งไปโดยไร้เหตุผล ชายหนุ่มที่มีกล้ามเนื้อแข็งแรงและรอยยิ้มที่หวานราวกับน้ำตาล คุณขอให้ฉันช่วยเขาแล้วพาเขามาที่บ้านของเราสิ

ได้เวลาที่ผ่านมาแห่งรัตติกาลอันมืดมิดถูกแทนที่ด้วยแสงอรุณที่ฉายฉาน ฉันยืนอยู่หน้าบ้านรอรถรับจ้างที่ฉันเรียก หวนนึกคำนึงถึงคำพูดของเพื่อนฉันคนหนึ่ง

“ระวังไว้นะ ถ้าเธอใช้ชีวิตอยู่กับคนที่เธอคิดว่าไม่มีข้อบกพร่อง แม้แต่น้อย คงมีเพียงสองเหตุผลที่ทำให้ตัดสินใจ คือเขาไม่ใช่มนุษย์ หรือไม่ก็เธอไม่รู้จักเขาเลยแม้แต่ชนิดเดียว”

“Mungkinkah tubuhmu dapat bergerak tanpa diperintahkan,
jika berulang-ulang melakukan hal yang sama?”

“เป็นไปได้ไหมที่ร่างกายของคุณสามารถเคลื่อนไหวได้โดยไม่ถูกสั่ง
ถ้าคุณทำสิ่งเดียวกันซ้ำ ๆ”

เขาว่า...ฉันจะไม่มีวันเบื่อหน่าย

Katanya Saya Tak Akan Bosan

เริ่มนับแต่วันนี้ฉันจะสาละวนกับเรื่องที่เขาเห็นว่าสำคัญ ฉันจะหมั่นสรรพด้วยชมพูที่ทำจากवानหางจระเข้ ฉันจะหมั่นดูแลใบหน้าด้วยสมุนไพรดอกกุหลาบ ฉันจะขยันตกแต่งเล็บของฉันเพราะเขาไม่ชอบถ้าเล็บของฉันไม่น่ามอง

ส่วนเวลาอื่นฉันจะขัดเท้าของฉันอย่างขมิ้มมันเพื่อให้หายหยาบกร้าน และฉันก็จะฝึกวิธีการเคี้ยวอาหารด้วย ฉันจะส่องกระจกคอยเฝ้าดูให้ปากปิดในขณะที่เคี้ยวอาหาร ฉันจะตื่นแต่เช้าอาบน้ำอย่างรวดเร็ว แต่งหน้าเล็กน้อยก่อนจะเคลื่อนกายไปปลุกเขา เอาเข้าจริงมีหลายสิ่งที่ฉันต้องทำ บางทีฉันควรทำรายการอย่างเป็นระเบียบเพื่อไม่ให้พลาดสิ่งสำคัญไป

นี่คือรายการ :

(1) ใส่หมายเลขเสื้อผ้า

ตามที่เขาบอก ฉันต้องใส่หมายเลขกับเสื้อผ้าของฉันกับเสื้อผ้าของเขา เพื่อที่เขาจะได้รู้ว่าชุดไหนที่เขาใส่ไปแล้วในสัปดาห์นี้และเขา

จะไม่สวมใส่สองครั้งในสัปดาห์เดียวกัน บางทีฉันควรซื้อกระดุมที่มีตัวเลขติดนะ มีแผงขายกระดุมท้ายถนน พรุ่งนี้เข้าฉันต้องไปที่นั่น

(2) วงกลมปฏิทิน

ตามที่เขาบอก ฉันต้องรอบคอบในการวงกลมปฏิทิน ฉันต้องรู้ว่าสบู์ แชมพู น้ำมันปรุงอาหาร แก๊ส น้ำแกงลอน เราใช้ไปได้นานเท่าไร หลังจากนั้นฉันต้องซื้อและคำนวณอย่างรอบคอบ ไม่ใช่ขาดและที่สำคัญคือไม่ให้เกิน

(3) บันทึกการจับจ่าย

เขาพูดซ้ำๆ ว่าฉันต้องจดบันทึกการซื้อของในรอบหนึ่งเดือน เริ่มจากข้าว, น้ำตาล, บะหมี่กึ่งสำเร็จรูป, เนื้อสัตว์, เครื่องปรุง, ผัก, สบู่อาบน้ำ, สบู่ซักผ้า, แชมพู, ทั้งหมดนี้ใช้ไปจนเหลือน้อยที่สุดอย่าซื้อเกิน เดียวจะเหลือทิ้งขว้างภายหลัง

(4) จดสูตรอาหาร

เขาแนะนำให้ฉันจดสูตรอาหารที่ฉันเจอในนิตยสาร รวบรวมและเริ่มต้นศึกษา การทำอาหารเองนั้นถูกกว่ามาก สุขภาพดีด้วยในสามร้อยหกสิบห้าวันฉันได้ลองทำอาหารห้าสิบชนิด เขายิ้มด้วยความพึงพอใจและภูมิใจทุกครั้งเมื่อทานอาหารที่ฉันทำ ฉันถึงกับตัวลอยเมื่อฟังคำชมของเขา

(5) เก็บเศษเหรียญ

ทุกครั้งที่เขาเห็นเหรียญกระจายอยู่บนโต๊ะ เขามักจะพูดว่าฉันไม่ควรดูหมิ่นเศษเงินไม่ว่าจะน้อยเท่าไร ผมหามาด้วยความยากลำบาก อย่าทิ้งๆ ขว้างๆ ดังนั้นฉันมักจะใช้เวลาในการเก็บเศษเหรียญที่เหลือจากการซื้อผัก จ่ายที่จอดรถ ค่ารถ และอื่นๆ

ฉันจะแบ่งตามค่าของมันเสมอ เริ่มจากห้าสิบบรูเปย์ท์ หนึ่งร้อยรูเปย์ท์ สองร้อยรูเปย์ท์ ห้าร้อยรูเปย์ท์ หนึ่งพันรูเปย์ท์ พอรวมครบหนึ่งพันก็ใช้เทปพันเข้าด้วยกัน บางครั้งฉันรู้ว่ามันยากที่จะรวมเหรียญห้าสิบบรูเปย์ท์ ฉันเลยเอาไปซ่อนใต้เสื้อผ้าที่พับไว้เขาจะได้ไม่รู้ว่ามีฉันไม่ได้เก็บเศษเงินเล็กๆ พวกนั้น

ยังมีอะไรอีกนะ? ฉันแน่ใจว่ายังมีสิ่งสำคัญอีกหลายอย่างที่คุณต้องทำ ฉันไม่อยากให้ขาดตกบกพร่อง ทุกครั้งที่ฉันทำในสิ่งที่เขาขอ เขาจะชื่นชม ทำให้ฉันตัวลอยไปถึงสุดปลายฟ้า อ้อ...พรุ่งนี้ต้องไม่มีอะไรผิดพลาด พรุ่งนี้ฉันต้องจดจำสิ่งที่คุณต้องทำ ฉันอาจต้องถามบรรดาแม่บ้านที่อยู่บ้านใกล้เคียง พวกเธออาจให้คำแนะนำกับฉันในสิ่งที่ฉันควรทำ ฉันแน่ใจว่าฉันจะเจอทุกสิ่งโดยไม่พลาดอะไรเลย

เขาพูดถูก เขาถูกเสมอ เอาเข้าจริงมันน่าตื่นเต้นมากที่ฉันอยู่กับงาน หากคุณไม่มีงานยุ่ง คุณจะรู้สึกเบื่อ ทำไมต้องไปจ่ายค่าจ้างคนรับใช้ เงินส่วนที่เหลือสามารถออมได้ คุณยังได้ขยับร่างกายของคุณ เดี่ยวร่างกายแข็งแรงที่รู้ไหมถ้าไม่ค่อยเคลื่อนไหว ฉันมีความสุขกับวันที่อุ่นๆ ฉันหน้าแดงสดใสทุกครั้งที่ฉันทำอาหารในครัว หยดน้ำอุ่นๆ ประพรมตามใบหน้าของฉัน เขาว่าใบหน้าของฉันสวยราวกับนางฟ้าหลังจากทำอาหารเสร็จ ฉันเชิมน้ำอุ่น ใบหน้าที่แดงก็แดงยิ่งขึ้น

เป็นไปได้ไหมที่ร่างกายของคุณสามารถเคลื่อนไหวได้โดยไม่ถูกสั่งถ้าคุณทำสิ่งเดิมซ้ำๆ นั่นคือสิ่งที่ฉันรู้สึกในแต่ละวันของฉัน ฉันตื่นนอนตีห้าทุกวัน อาบน้ำอย่างรวดเร็วแล้วแต่งหน้าเล็กน้อยก่อนไปปลุกเขา เมื่อเขาเดินโซเซเข้าไปห้องน้ำ น้ำอุ่นก็พร้อมแล้ว ฉันทักทายเขาด้วยรอยยิ้มแสนหวานที่พวงแก้ม เมื่อเขาอุ่นอยู่กับการแต่งตัว ฉันก็อบกกล้วยให้เขา กลิ่นหอมของกาแฟชงอุ่นๆ

ตอนเช้า เขาทานอาหารเช้าแบบกระตือรือร้นน้อยลง เหนื่อยจึงทำงานล่วงเวลา นับวันงานก็มากขึ้น นี่ยังง่วงอยู่เลย ฉันส่งยิ้มหวานให้เขา หวังว่าจะเป็นกำลังใจให้เขา แต่ดูเหมือนเขาจะไม่สนใจรอยยิ้มของฉัน ดูยุ่งอยู่กับโทรศัพท์มือถือ

“วันนี้เป็นวันเกิดของฉัน วันนี้คุณจะพาฉันไปทานอาหารค่ำไหม” ดูเหมือนเขาจะแปลกใจกับประโยคของฉัน

“โอ... ที่รัก ผมขอโทษที่วันนี้เป็นวันเกิดของคุณ ผมยุ่งมากเลย พรุ่งนี้เช้าเราทานพิซซ่ากันดีไหม” เขาจูบปากฉันด้วยริมฝีปากที่ฉ่ำน้ำ ฉันตัวลอย พยักหน้า คืนนี้หรือพรุ่งนี้เช้าไม่ใช่เรื่องใหญ่ ฉันยิ้มให้เขาผละไป

ฉันยังต้องทำสิ่งสำคัญอื่นๆ อีกมากมาย ฉันเปิดบันทึกย่อของฉันตามปกติ สิ่งที่ทำและยังไม่ได้ทำ หลังจากทวนไปมาเพื่อทำสิ่งที่ต้องทำให้เสร็จตามรายการ แล้วตอนเย็นก็มาถึง เขาพูดถูก ด้วยกิจวัตรที่มากมายฉันอาจไม่รู้สึกละเลย วันๆ ผ่านไปอย่างรวดเร็วตามตัวมีแต่กลิ่นเหงื่อโคล ฉันต้องรีบอาบน้ำ ฉันไม่อยากให้เขากลับบ้านมาตอนที่ฉันยังมีกลิ่นเหงื่อโคล

หลังจากอาบน้ำและหิวผม ฉันจำได้ว่าเขาจะกลับบ้านดึก เขาคงไม่โกรธนะถ้าฉันจะออกไปข้างนอกคนเดียว ฉันอ้างได้ว่าฉันต้องไปในหมู่บ้านเพื่อซื้อส่วนผสมเค้กสำหรับงานฉลองของเราในคืนนี้นานแล้วที่ฉันไม่ได้ออกไปเห็นถนนที่แออัด, เสียงดังของรถรา, แสงไฟในเมืองระยิบระยับ ฉันคิดถึงข้างนอกนั้น แค่ครั้งเดียวคงไม่ผิดนะแม้ว่าเขาจะห้ามฉันเสมอว่า “อย่าออกไปข้างนอกตอนกลางคืน มันอันตราย มีคนเลวมากมายที่นั่น” ฉันดูแลตัวเองได้อย่างน้อยฉันขอโกหกในครั้งนี้

ฉันนั่งในมุมหนึ่งของร้านกาแฟด้วยชุดเดรสสีแดงหวานแนบเนื้อยาวถึงเข่า ผู้ชายหลายคนเบิกตาโตจ้องมองมาที่ฉัน ฉันซ่อนรอยยิ้มไว้ข้างในเพราะรอยยิ้มของฉันมีไว้เพื่อเขาเท่านั้น

ฉันได้ออกมาข้างนอกและสูดกลิ่นกาแฟ ช่างเพลิดเพลินจริง
ฉันเกือบลืมไปว่าตัวเองมีงานยุ่งมาก

ในวันเกิดของฉัน ฉันแค่อยากย้อนรำลึก ที่นี่คือที่ที่เราพบกัน
กาแฟลาเต้ทำเอาฉันอยู่ในภวังค์มาเพื่อถึงเขา ฉันยังจดจำริมฝีปาก
ที่ชุ่มฉ่ำของเขาเมื่อเข้านี้ได้

ฉันกำลังตัดสินใจจะกลับบ้านเพราะฉันต้องอยู่ที่บ้านก่อนที่เขา
จะกลับมา แต่ในทุกเรื่องราวก็มีจุดโศกเศร้าซ่อนอยู่เสมอ เหมือนกับ
เรื่องซ็อกที่จะมานำเสนอในคืนนี้ เขาเข้าไปร้านคาเฟ่ นั่น เหมือน
เด็กดื้อที่หลุดออกจากภวังค์ของฉัน เขากุมมือหญิงสาวคนหนึ่ง เวลา
สองทุ่ม พวกเขา นั่งเบียดกัน เขาจูบริมฝีปากที่ชุ่มฉ่ำของเธอ ร่างกาย
ฉันสั่นเทา

ฉันค่อย ๆ เดินออกจากร้าน ในหัวของฉันเต็มไปด้วยริมฝีปาก
ของเขาจูบริมฝีปากที่เปียกฉ่ำของเธอในวันเกิดของฉัน

ฉันเอื้อมมือไปที่สมุดบันทึกที่จด “สิ่งสำคัญทั้งหมด” โยนมันลง
ในถังขยะที่ใกล้ที่สุด สมุดบันทึกลอยไปโดนฝาถังขยะแล้วกระดอน
ตกลงไปตรงอีสุ่นซ์ ฉันยิ้มอย่างเยิ่นชา ฉันยังคงก้าวผ่านคำคืนนี้
สุดลมหายใจลึก ๆ อากาศกลางคืนช่างสดชื่นและปลดปล่อย ตอนนี้
ฉันรู้ว่าฉันจะไม่เบื่อ

“Kau sekolah tinggi untuk mendidik anak-anak kita kelak
menjadi orang-orang dewasa yang berkilauan”

“คุณเรียนสูงเพื่อสอนลูก ๆ ของเราในภายภาคหน้า
ให้เขาเป็นผู้ใหญ่ที่มีความเจริญรุ่งเรือง”

ฝ่าเท้าที่กักเก็บสรวงสวรรค์

Telapak Kaki yang Menyimpan

กิจกรรมประจำวันนี้ ฉันลูบคลำฝ่าเท้าของฉัน พยายามเพ่งมองฝ่าเท้าของฉันสักครั้งหนึ่งซี เพื่อดูสวรรค์ที่ถูกกล่าวขานว่าเก็บไว้ที่ตรงนั้น

เขาเล่ากันว่า ทุกคำคืนที่ทั้งแห้งและเย็นชืดนั้น มีสรวงสวรรค์ซ่อนอยู่ภายใต้รอยร่องซิดสีดำตรงฝ่าเท้าของฉัน “เบื้องหลังความเลวร้าย มักมีความดีอยู่เสมอ ความดีไม่มีวันหายไปไหนแม้จะถูกเก็บไว้ในที่เลวร้ายก็ตาม อย่าบ่นต่อว่าฝ่าเท้าที่น่าเกลียดของเธอเท้าที่น่าเกลียดนั้นแสดงให้เห็นว่า เธอใช้มันอย่างดีแล้ว เพื่อสวามีรักดี เพื่อเป็นผู้หญิงที่ยิ่งใหญ่”

สิ่งมีชีวิตที่ยิ่งใหญ่ นั่นคือสิ่งที่เขาหมายถึงฉัน พลังลบลูหน้าผากของฉัน เขาเปล่งเสียงไฟระจางหูฉันอีกครั้ง “ทุกอย่างที่คุณทำนั้นสามารถทำให้ผมภูมิใจหรือทำให้ผมอับอายได้ ถ้าคุณยกกระดับตัวเองขึ้นผมก็จะมีระดับขึ้นตามด้วย” ฉันฟังอย่างนอบน้อม เหลือบเห็นเล็บเท้าที่ไม่ได้ดูแล

ฉันมักจะลืมตัดเล็บเพราะความเหนื่อยล้าในแต่ละวัน และเวลา
ก็หมุนผ่านไป “ดูเล็บของคุณสิ สกปรกและไม่ได้ดูแลอะไรอย่างนั้น
แม้เป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ก็ทำให้ผมอับอายได้นะ” ฉันหน้าแดง
ตอบเขา “ฉันสัญญาว่าจะไม่ทำให้คุณอับอายอีกต่อไปค่ะ” ฉันพูด
อย่างจริงจัง

เขายิ้มพลงสงสัย “แล้วเล็บที่ผมบอกไปเมื่อเดือนก่อนล่ะ
คุณยังไม่ได้เปลี่ยนตามที่ผมขอหรือ” ฉันนั่งงั้นด้วยความวิตก
“ฉันขอโทษ ฉันยังไม่มีเงินซื้อเล็บตามแบบนั้นเลย ราคาข้าวของ
ก็แพงขึ้น”

เขาดูเครียด เลือดขึ้นหน้าเขา เส้นเลือดบนใบหน้าปรากฏชัด
ราวกับว่ามีคนจากทั้งสี่ทิศมาดึงเขา “คุณอย่าแค้นด้วยใจความผิด
ให้ผมสิ อย่างกับว่าผมบกร่องในการหาเลี้ยงคุณอย่างนั้นแหละ”
ใจฉันจมดิ่งลง บาปกรรมอะไรกันที่ฉันทำแต่เข้านี้? ยังคงเข้าตรู
หน้าบ้านยังไม่ได้กวาด ข้าวยังไม่ได้หุง เสื้อผ้าสกปรกยังกองสุมอยู่
มีเพียงน้ำร้อนที่ต้มเพื่อชงกาแฟเมื่อครึ่งชั่วโมงที่ผ่านมา “ไม่ใช่
แน่นอนค่ะคุณพี่ เงินรายเดือนจากคุณพี่ก็เพียงพอแล้ว ฉันเป็นคน
ที่ไม่เก่งในการจัดการ ฉันเป็นผู้หญิงที่โง่มาก ฉันขอโทษ”

เส้นเลือดบนใบหน้าของเขาคลายลง เขาจิบกาแฟอีกครั้ง ได้ยิน
เสียงกาแฟสุดเข้าไปในลำคอของเขา ใบหน้าเริ่มดูสงบ เหมือน
พลังน้ำที่ไร้แรงกระเพื่อม เขาหยิบกล้วยทอดหนึ่งชิ้นมาเคี้ยวอย่าง
พอใจ ฉันถอนหายใจโล่งอก ความกังวลเกี่ยวกับความผิดที่ฉันทำ
ในวันนี้ถูกยกไปเสียที

ฉันนึกภาพบรรดาผู้หญิงที่มีดวงตาสุกใสเหมือนน้ำบ่อใสๆ
ที่ไม่มีน้ำขุ่นเล็ดลอดออกมา ผู้หญิงที่เหล่านางฟ้าเทวดามีรูปโฉม
งดงามกำลังรออยู่ที่สวรรค์ ต่อไปฉันจะเป็นหนึ่งในผู้หญิงเหล่านั้น

“เอาล่ะ อาทิตย์หน้าผมจะเอาเงินเก็บไปซื้อเสื้อผ้าใหม่ๆ ให้คุณ
คุณจะได้เป็นผู้หญิงที่สวยงามและสามารถเข้าไปสู่ประตูสวรรค์ได้”

“ขอบคุณค่ะคุณพี่ หากไม่มีคุณพี่ ฉันก็ไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไร”

ชายคนนั้นยิ้ม ดวงตาของเขาเปล่งประกายภูมิใจ เขาค่อยๆ ลูบหัวฉัน “ผมให้คุณได้มีโอกาสทำงานที่มีเกียรติมากที่สุดในโลก คุณควรรู้สึกขอบคุณผมนะ” ฉันหลับตา ความเย็นที่ไหลผ่านในใจฉัน เริ่มตั้งแต่วันนี้ฉันสัญญาว่าจะไม่ทำให้เขาผิดหวังอีก พระเจ้าโปรด ปกป้องความตั้งใจอันดีของฉันเถิด

การอาบน้ำเป็นช่วงเวลาที่หนาวเย็นจนหนาวสั่น เวลาที่ฉันเห็น รอยย่นบนผิวกายที่ทนกับความหนาวเย็น และไม่รู้ทำไม ฉันไม่อยาก ให้ความเย็นหมดไป ฉันก้มมองดูฝ่าเท้าอีกครั้ง ฝ่าเท้าหตุที่เต็มไปด้วย รอยรอยเส้นสีดำที่นับวันมีแต่จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ บางทีรอยร่องขีด สีดำที่คล้ายกับรากของเถาวัลย์อาจเป็นจุดเริ่มต้นที่สามารถมองเห็นสวรรค์ได้ วันข้างหน้าเมื่อมีเด็กคนหนึ่งเกิดจากครรภ์ของฉัน วันข้างหน้าเมื่อฉันไม่ต้องทำผิดพลาดอีก

เด็กน้อยที่จะคุกเข่าต่อหน้าฉันและมองดูแสงแห่งสวรรค์ ที่แทรกซึมผ่านเส้นสีดำที่นับวันจะขยายมากขึ้น ฉันคิดถึงทารกน้อย ที่จะต้องมองฉันด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความหวัง ดูเหมือนว่าเขา ก็คิดถึงทารกน้อยมากเช่นกัน

“เราต้องรอแน่ๆ รอการเกิดของเขา แสงสว่างจากสวรรค์มาเป็นเกียรติให้กับชีวิตของคุณ ชีวิตของเรา ถ่ายทอดเลือดเนื้อของเรา สู่เด็กรุ่นต่อไป แต่การรอคอยไม่ใช่เป็นเพียงสิ่งเดียวที่สามารถทำได้ เราต้องพยายาม เราต้องลอง”

“คุณหมายถึงอะไรคะคุณพี่?”

“นอกเหนือจากการรอ เราลองพยายามแบบอื่นได้”

“ความหมายของคุณพี่ คือเราต้องรับการรักษาหรือคะ? ต้องไปหาหมอหรือ?”

“นั่นเป็นวิธีหนึ่ง”

“แล้ววิธีอื่นคืออะไรคะ?”

“ยังมีวิธีอื่นๆ อีกมากมาย ที่ไม่ผิดศาสนาแน่นอน”

มีประกายบนใบหน้าของเขาซึ่งฉันไม่สามารถจับได้อย่างเต็มที่

“เออละ สายแล้ว ผมต้องไปก่อน ดูแลบ้านให้ดี รักษาเกียรติของครอบครัวด้วย” เขาสั่งแบบรีบๆ ซีดานคันเก่าของเขาค่ารามฉันลืมไปเลยว่าฉันเคยได้นั่งรถเคียงข้างเขาเมื่อไร ฉันปรารถนาจริงๆ ตลอดมานี้ รถที่ฉันเคยขึ้นเป็นแค่รถสองแถว ไม่มีแอร์ แถมเหม็นกลิ่นควันรถที่มาจากทุกทิศทาง

“ผมสัญญาว่าจะพาคุณไปเที่ยวนะ แต่จำไว้ว่าเวลานั้นที่จะมาถึงคือวันแรกที่ลูกของเราเกิด ผมขับรถคันนี้ไปรับคุณที่โรงพยาบาล แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่จะมาบันเทิงใจ เราต้องเก็บเงินไว้มากๆ ถ้าเอารถไปเที่ยวเล่น ก็จะเป็นเรื่องน่ามันนะ ผมใช้รถคันนี้เดินทางไปกลับระหว่างบ้านกับที่ทำงานเท่านั้น คุณรู้ใช่ไหมว่าค่าคลอดลูกนะ มันแพง”

ฉันแค่พยักหน้าเข้าใจ เขาวางแผนทุกอย่างสำหรับเราในอนาคต ฉันแค่เฝ้าไปหน่อย อยากนั่งรถไปเที่ยวกับสามีที่รักของฉัน ฉันปรารถนาจะมองดูทางด้านซ้ายของเขาและฟังพินิจการหมั่นพวงมาลัยของเขา ฉันยังโง่มากเหมือนเดิม จุกคิดขึ้นมาที่ไรฉันมักตบหัวตัวเองด้วยความโมโหทุกที

หยดน้ำรินไหลผ่านเรือนร่างของฉัน ริมฝีปากเปลี่ยนเป็นสีม่วงคล้ำ แต่ฉันไม่หยุดอาบน้ำ

อาจเป็นเพราะนี่เป็นวันสุดท้ายที่ฉันจะได้สวมเสื้อผ้าเดิมๆ ของฉัน ฉันต้องการสำรวจร่างกายที่เปลือยเปล่าของฉันเป็นครั้งสุดท้าย เพื่อให้แน่ใจว่ามันสะอาดหมดจดหรือยังและความคิดโง่เขลาของฉันก็จะพลอยหมดไปด้วย สำนะห์คนเก่ากำลังจะตายวันนี้สำนะห์คนใหม่กำลังจะถือกำเนิด

ฉันได้ยินเสียงสุนัขตัวน้อยของเพื่อนบ้าน นับวันเสียงมันจะเบาและนุ่มนวลขึ้น ฉันได้ยินเจ้าของบ้านกำลังเล่นกับสุนัขของเขาอย่าง

สำราญใจ เหมือนกับเขาที่จะรักฉันมากขึ้นนับแต่วันนี้

ดวงตาของเขาเปล่งประกายราวกับดวงดาวเมื่อเห็นฉันใส่ชุดใหม่ที่เขามอบให้ ฉันจดจำร่างเปลือยเปล่าที่เหี่ยวเหียวคล้ำเพราะโดนน้ำเป็นเวลานาน ฉันจำได้ว่าออกแรงถูสิ่งสกปรกคราบโคลนออกไปอย่างหมดจด

“ผมคิดว่าถึงเวลาแล้วนะ ฮานะห์ ผมขอพูดบางเรื่องที่สำคัญกับคุณ”

“เรื่องสำคัญอะไรคะ?” ฉันถามด้วยความสงสัย

“ผมคิดว่าถึงเวลาที่เราจะหยุดการรอคอยแล้ว”

“รอคอยอะไรหรือคะ?”

“รอลูกที่เกิดจากครรภ์ของคุณไง” เขาพูดอย่างใจเย็น

น้ำที่ไหลเวียนในร่างกายของฉันพลันแห้งเหือด

“คุณหมายถึงอะไรคะคุณพี่?”

“ผมพบผู้หญิงคนหนึ่งแล้วที่จะมาช่วยคุณ ให้มาเป็นแม่อีกคนหนึ่งได้ไหม”

น้ำตาของฉันแห้งอยู่ตรงหัวตา

ผมจะแต่งงานกับผู้หญิงคนนั้นในไม่ช้านี้ เพื่อที่คุณจะได้เป็นแม่ผู้มีฝ่าเท้าที่กักเก็บสรวงสวรรค์โดยเร็วที่สุด” รอยยิ้มของเขาอ่อนโยนของเหลวในร่างกายของฉันเคลื่อนที่ไปในทิศทางที่สับสนอลหม่าน

“คุณไม่รังเกียจใช่ไหม?”

ฉันส่ายหัวพลางฝืนยิ้ม

ประกายไฟสีสดใสปลุ่งขึ้นมาในแววตาของเขา

“ฉันขออะไรจากคุณได้ไหม”

“ได้แน่นอนฮานะห์ ขออะไรก็ได้ เพราะคุณเป็นผู้หญิงที่ประเสริฐสุด”

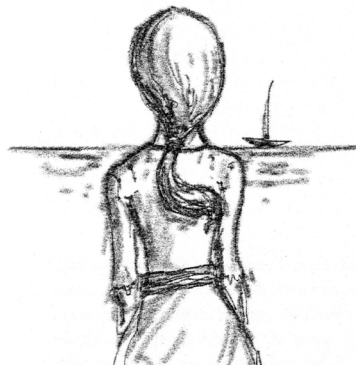
“ฉันอยากเรียนหนังสือ ได้ไหม” เขาอ้าปากค้าง

“ได้แน่นอน ผู้หญิงต้องฉลาด”

ฉันถอนหายใจโล่งอก

“แต่คุณต้องรู้ว่า คุณเรียนสูงไม่ใช่เพื่อมาแข่งกับผมนะ คุณเรียนสูงเพื่อสอนลูก ๆ ของเราในภายภาคหน้า ให้เขาเป็นผู้ใหญ่ที่เจริญก้าวหน้า”

“แน่นอน” ฉันฉีกยิ้มตอบ เสียงซุบซิบของเพื่อนหญิงสองคนของฉันแว่วมา พวกเธอคุยเรื่องผู้หญิงที่น่ารังเกียจที่แต่งงานกับผู้ชายสองคน ใจของฉันเหมือนแช่ในน้ำกรด ทั้งหมดทั้งมวลมันไม่สำคัญ ในเมื่อเขาปล่อยให้ฉันไปเรียนได้ การเกิดที่แท้จริงของฉันเกิดขึ้นหลังจากที่ฉันได้ไปเรียนเท่านั้น การเริ่มต้นจากสิ่งที่ไม่คิดฝันจะตามมา

*“Sudah sejak lama Rindi merasa,
seorang perempuan bukanlah seorang manusia”*

“รินดีรู้สึกมานานแล้วว่าผู้หญิงไม่ใช่มนุษย์”

ญอมัน รินดี

Nyoman Rindi

ญอมัน รินดี ลูบเท้าหยาบกร้าน เอนนั่งเหม่อลอยอยู่ตรงที่บาเลดาจัน¹ ปวดเมื่อยไปทั้งตัว เหงื่อเหนียวเปียกชุ่มตามเสื้อของเธอ เราอีนัน² ที่มีต่อเนืองกันตลอดสองสัปดาห์ที่ผ่านมามันดูพลังงานของเธอจริงๆ รินดียัดขาของเธอตรงบาเลดาจัน ที่เป็นพื้นซีเมนต์จะผิดอะไรถ้าอยากหยุดพักสักครู่ อีกสักพักก็ใกล้เวลาเย็นแล้ว และกองใบไม้แห้งกำลังรอให้เก็บกวาดอยู่

ญอมัน รินดี ถอนหายใจยาว บางทีนี้อาจเป็นชะตากรรมของผู้หญิงที่ไม่ได้แต่งงาน เธอจะต้องเป็นเสาหลักของครอบครัวในเรื่องงานพิธีต่างๆ พี่น้องคนอื่นก็ยุ่งกับการดูแลลูกๆ ที่นับวันจะโตเป็นธุระเรื่องโรงเรียนของพวกเขาที่มีแต่เรื่องปวดหัว ในขณะที่เธอโดดเดี่ยวคนเดียวรวากับผู้ออกบวช เพื่อดูแลงานพิธีเล็กๆ น้อยๆ ทั้งหมด หลานๆ ของเธอเริ่มเป็นวัยรุ่น งานพิธีการต่างๆ ก็ไม่เหมือนกันเลย มือไม้ของพวกเขาดูแก่ๆ กังๆ เมื่อเวลาเมอเจอจากอีตัน³

¹ ศาลาที่อยู่ทางทิศตะวันออกของบ้าน

² งานพิธีกรรม

³ จิตเตรียมของพิธี

ยิ่งนำรำคาญสำหรับรินดีคือใจของพวกหลาน ๆ ไม่เคยอยู่ตรงนั้น หลาน ๆ ของเธอ เกอตุต, รินา, วายัน, เดวี และมาเดศรีนา ถ้าไม่ถูกบังคับก็คอยแต่ดูทีวีหรือไม่กี่เล่นมือถือ วัยรุ่นสมัยนี้ไม่ชอบงานพิธี งานประดิดประดอย แล้วเธอชอบหรือไม่? ไม่รู้สิ รินดีไม่เคยถามตัวเอง อาจเป็นเพราะเธอรู้สึกว่ามันทุกอย่างกลายเป็นวิถีชีวิตที่ถูกลิขิตไว้แล้วสำหรับเธอ

อายุของรินดีใกล้สี่สิบแล้ว เธอยังไม่ได้แต่งงานแม้ว่าเธอไม่เคยคิดที่จะครองโสดก็ตาม รินดีรู้สึกว่ามันยังไม่เจอผู้ชายที่เธอรู้สึกว่าใช่ในหัวของรินดีเคยวาดฝันว่า เธออยากแต่งงานกับคนที่มาจากที่ไกลแสนไกล ในสถานที่แห่งนั้นรินดีได้ฝันที่จะเกิดมาในฐานะมนุษย์ที่แท้จริง ไม่ใช่แค่ผู้หญิง รินดีคิดมานานแล้วว่าผู้หญิงไม่ใช่มนุษย์

อาจเป็นเพราะเหตุนี้ ในชีวิตรินดีจึงไม่เคยพบคู่ชีวิต ผู้ชายทุกคนที่เข้าหาเธอคือผู้ชายที่คิดว่าผู้หญิงเป็นผู้รับใช้ของพวกเขา ผู้ชายที่คาดหวังว่ารินดีจะชงกาแฟสเล็คให้พวกเขา ผู้ชายที่คาดหวังว่ารินดีจะซักผ้าใส่จานให้ ผู้ชายที่คาดหวังว่ารินดีจะจัดเตียงและทำความสะอาดบ้านให้พวกเขา อืม...ทำไมต้องยอมรับผู้ชายแบบนั้นมาเป็นคู่รักด้วย? เธอเป็นผู้หญิงที่เคยชินกับการทำทุกอย่างด้วยตัวเองและสามารถหาเงินให้ตัวเองได้ เธอไม่ต้องการผู้ชายที่ทำให้เธอเป็นเพียงสาวใช้

ชาวบ้านมองรินดีแบบเหยียด ๆ ผู้หญิงที่ไม่เหมือนชาวบ้าน ชาวเมือง ผู้หญิงที่จองหองและจะต้องทุกข์ทรมานไปตลอดชีวิตสำหรับรินดีพวกเขาคิดผิด จริง ๆ แล้วเธอจะต้องทุกข์ทรมานมากขึ้นถ้าเธอตัดสินใจแต่งงานโดยไม่มีความรักจากหัวใจ ก็คงเหมือนโยนตัวเองลงไปในนรกอเวจี ชีวิตของเธอคงเป็นเหมือนพรหมเช็ดเท้าในบ้านหลังใหม่ ร่างกายที่ทุกขณะเป็นดังหมอนสกปรกอยู่ในบ้าน

รินดีปฏิเสธที่จะเป็นผู้หญิงอ่อนแอที่คอยรับคำตำหนิตีเดีย

ในบ้านหลังใหม่ของเธอในอนาคตนั่น เธอรู้ดีว่าเธอไม่ใช่ผู้หญิงสวย เธอไม่มีเสียงนุ่มนวลราวกับเจ้าหญิง รินดีมีเพียงแขนและขาที่แข็งแรงสำหรับชุดมะพร้าว และเปลี่ยนให้กลายเป็นน้ำมันมะพร้าวที่หอมอร่อย รินดีสามารถทำอะไรก็ได้ เธอไม่กลัวความอดอยาก ถึงแม้ไม่ได้พึ่งผู้ชายก็ตาม

และรินดีก็ไม่กลัวว่าเธอจะต้องมีชีวิตอยู่ต่อไปท่ามกลางคำดูหมิ่นดูแคลน คำดูหมิ่นเป็นเพียงถ้อยคำของคนที่ไม่รู้จักเธอแบบต่าง ๆ พวกนั้นไม่ใช่เพื่อนที่แท้จริงของรินดี เธอไม่จำเป็นต้องใส่ใจ รินดีคิดว่าเธอสามารถปกครองชีวิตของตัวเองได้ คำพูดที่พ่นออกมาให้ไม่สบายหูไม่มีวันที่จะเป็นใบมีดมารีดใจเธอหรอก

ญาติ ๆ ผู้หญิงของเธอแนะนำให้เธอแต่งงานและให้รับกับความขมขื่นทั้งหลายทั้งปวง

“แต่งงานเสียรินดี และยอมรับชะตากรรมของเธอในฐานะผู้หญิง ถ้าเธอไม่มีความสุขกับสามี อย่างน้อยเธอก็จะมีลูก ๆ น่ารัก ๆ ลูก ๆ ที่จะดูแลเธอในภายภาคหน้าเมื่อเธอแก่ตัวลง” พี่ว้ายัน ชุนตริกกล่าวแนะนำเธอ

“ฉันไม่อยากให้ใครมาดูแลฉันจะพี่ ฉันดูแลตัวเองได้”

“อย่ามาทำจ้องหอง ตอนเธอแก่ตัวลงเธอจะดูแลตัวเองไม่ได้ เธอจะรู้สึกโดดเดี่ยว ไม่มีญาติพี่น้องที่อยู่ใกล้เธอ”

“พอที่เถอะพี่ ไม่ต้องคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้นในภายหน้า อย่างน้อยฉันก็ยังมียุติเพื่อนที่คอยให้ความเพลิดเพลินใจฉันอยู่เสมอ ฉันมีความสุขกับการอยู่คนเดียวแบบนี้นี้มากกว่า”

พี่ว้ายัน ชุนตริก ได้เพียงแต่มองเธออย่างเศร้าใจ เธอทนไม่ได้ที่ต้องเห็นน้องสาวเธออยู่เปล่าเปลี่ยวไปตลอดชีวิตของเธอ สำหรับชุนตริก ร่างกายของผู้หญิงไม่แข็งแรงพอที่จะยืนหยัดมั่นคงตลอดไป ร่างกายจะเหี่ยวแห้งและล้มลงในสักวันหนึ่ง เธอเป็นห่วงว่ารินดีจะเสียใจในความเย่อหยิ่งของตัวเองเข้าสักวัน

ความคิดนั้นตรงกันข้ามกับความคิดของรินดีอย่างสิ้นเชิง เธอคิดว่าสองขาของเธอแข็งแรงพอที่จะรองรับร่างกายของเธอ เธอคิดว่าสองมือของเธอเก่งพอที่ทำให้เธอทำมาหากินได้ เธอคิดว่าเพื่อน ๆ และครอบครัวปัจจุบันของเธอทำให้เธอมีความสุขเพียงพอแล้ว

รินดีเป็นหญิงชาวบาฬีธรรมดาทำงานที่ท่วมกายไม่หยุดหย่อน ถึงตอนนี้รินดีรู้ว่าเธอไม่ได้ลำบากใจกับเรื่องทั้งหมด มือและเท้าของรินดีเป็นเหมือนเครื่องจักรที่สร้างงานต่อไปได้ไม่เปลี่ยนให้กำเนิดและเคลื่อนไหวบางสิ่งไปเรื่อย ๆ บางทีนั่นอาจเป็นสิ่งที่ทำให้รินดีมีชีวิตและดำรงอยู่ต่อไป บางทีนั่นอาจเป็นเหตุผลว่าทำไมเธอถึงไม่ต้องการผู้ชายในชีวิตของเธอ

“เธอจะดำเนินชีวิตตัวเองแบบนี้ไปถึงเมื่อไหร่หรือ?” พี่มาเด กลังกี ถามเธอด้วยน้ำเสียงขุ่น

“ชีวิตฉันผิดอะไรหรือพี่?”

“ทุกคนมองเธอด้วยความรู้สึกสงสาร เธออายุมากขึ้นทุกวัน เธอตัดสินใจที่จะไม่แต่งงานแน่ๆ?”

“ฉันคิดว่าชีวิตของฉันสบายดีแล้ว ฉันจะแต่งงานกับผู้ชายที่ทำให้ฉันมีความสุขเท่านั้น”

“อย่ามากเรื่องไปหน่อยเลย เธอไม่ใช่คนสวย ขนาดสมัยเธอสาว ๆ เธอก็หาแฟนยาก แล้วนับประสาอะไรตอนนี้ที่เธออายุสี่สิบ รับ ๆ ไปเถอะผู้ชายที่มาสู่ขอเธอนะ เขาคนนั้นจะดูแลชีวิตเธอได้”

“พอเถอะพี่ ปล่อยให้ฉันตัดสินใจเองเถอะนะ พี่พูดเองนี่นา ว่าฉันไม่ใช่คนสวย ถ้าฉันรับผู้ชายคนไหนก็ตามที่มาสู่ขอฉัน เคราะห์ร้ายแน่เลยฉัน อยู่แบบตอนนี้จะดีกว่าเสียอีก ฉันจะไม่เป็นคนรับใช้ของใครทั้งนั้น ฉันสามารถเป็นอะไรก็ได้ตามที่ฉันต้องการ”

มาเด กลังกี ถอนหายใจยาว ไม่สามารถโน้มน้าวความใจแข็งของรินดีได้ ใจลึก ๆ กลังกีก็ยอมรับความจริงของคำพูดรินดี

แต่เธอไม่มีความกล้าเหมือนอย่างรินดีที่ต้องอดทนในฐานะผู้หญิงที่แข็งแกร่ง กลังก็รู้ว่าเธอไม่ใช่ผู้หญิงสวยเช่นกัน ในบรรดาพี่น้องทั้งสี่คน มีเพียงวายน ชุนตริก และเกอตุต เซอนีเท่านั้นที่พอจะมีใบหน้าที่น่ามอง รินดีมีดวงตาเล็กในขณะที่กลังก็มีหน้าที่ค่อนข้างเหยิน มีเพียงร่างกายที่แน่นหนึ่และบริสุทธิ์ของเธอเท่านั้นที่น่าพาเธอไปสู่การแต่งงาน วายน จินะฮ์ สามีน้องเธอเคยหย่าขาดจากภรรยาคนแรกของเขาแล้วมาสู่ขอกลังก็

นางสาวกลังก็ตอนนั้นงั้นมาก พ่อกับแม่แนะนำให้เธอตอบรับการสู่ขอ คำพูดของพ่อแม่ในเวลานั้นคือกลังก็ไม่ใช่ผู้หญิงสวย ดังนั้นถ้าไม่ยากเป็นสาวขึ้นคานเธอจะมัวมาเลือกสามีไม่ได้ นางสาวกลังก็ตอนนั้นจึงรับการสู่ขอของจินะฮ์แม้ว่าเธอจะไม่ชอบผู้ชายคนนั้นก็ตาม แถมกลังก็ยังไม่รู้จักเขาดีพอด้วย

ยี่สิบปีที่ผ่านมากลังก็เพิ่งได้เห็นความลำบากของชีวิตผู้หญิงแต่ละวันที่ผ่านไปของกลังก็ก็คือทำงาน ทำงาน และทำงาน กล้ามเนื้อยึดติดตลอดเหมือนกับยางยืดที่สามารถยืดออกได้ เธอมีลูกสามคนและเธอคนเดียวที่ดูแล วายน จินะฮ์เป็นคนที่ยึดเหนี่ยวมากและไม่ค่อยสนใจไยดี เขาเองก็ยุ่งอยู่กับงานในไร่ ตลอดช่วงระยะเวลานั้นกลังก็ไม่เคยได้คิดถึงชีวิตของเธอ ตอนนี้หลังจากลูก ๆ ของเธอโตขึ้นและงานยุ่ง ๆ ของเธอลดลง กลังก็รู้ดีว่าเธอไม่เคยมีความสุข แต่มันสายไปแล้วที่เธอจะย้อนอดีตชีวิตเธอ

ยี่สิบปีในชีวิตของเธอ เธอเป็นคนรับใช้ของจินะฮ์และเป็นคนรับใช้ของลูกชายสองคนของเธอ ผู้หญิงที่เกิดมาเป็นคนรับใช้ กลังก็ยอมรับผลนั้นเพราะจินะฮ์เป็นคนหาเงินให้ครอบครัว นั่นเป็นสาเหตุที่ตำแหน่งแห่งที่ของจินะฮ์สูงกว่า ดีกว่า และสะดวกสบายมากกว่าเธอเสมอ แม้ตอนที่จินะฮ์ดูถูกเธอซ้ำแล้วซ้ำเล่า กล่าวหาเธอว่าเป็นผู้หญิงพินเหยิน กลังก็ก็ไม่กล้าเถียงสักครั้งเดียว กลังก็รู้สึกสูญเสียความภูมิใจในตนเองมานานแล้วและยังเกลียดตัวเองด้วย

กลังก็เกลียดฟันค้อนข้างเหินของเธอและความโง่เขลาของเธอ แต่เธอก็ยังรู้สึกว่าไม่สามารถยืนด้วยลำแข้งตัวเองเหมือนกับรินดีที่แกร่งมากได้ เธอแอบทิ้งน้องสาวเธออยู่เงียบ ๆ

รินดีเช็ดเหงื่อที่ท่วมหน้าผากเธอ เธอเหวี่ยงชะแลงไปที่กาบไผ่มะพร้าวที่ปอกไว้แล้ว ครึ่งวันนี้เธอสามารถปอกเปลือกมะพร้าวได้ยี่สิบลูก รินดีจะทำน้ำมันมะพร้าวกลิ่นหอม รินดีรักเจ้าผลกลม ๆ นี้มาก สำหรับรินดี มะพร้าวเป็นผลไม้ที่เป็นมิตรและทำให้พึงพอใจมากเพราะมะพร้าวเป็นผลไม้ที่เติบโตมาเพื่อสนองความต้องการอย่างสมบูรณ์แบบ สำหรับเธอ มะพร้าวไม่เคยขออะไรจากเธอเลย ในทางกลับกันกลับเป็นผู้ให้เธอตลอด

วัน ๆ ที่ผ่านไปรินดีรู้สึกยิ่งง่ายเพราะเธอผ่านมันไปพร้อมกับมะพร้าวที่หอมหวาน ไผ่มะพร้าว เปลือกมะพร้าว และเนื้อมะพร้าวส่งกลิ่นที่ช่วยผ่อนคลายแก่รินดีเสมอ เพราะเช่นนั้นรินดีจึงสัญญากับตัวเองว่า เธอจะสามารถยืนด้วยลำแข้งอันแข็งแรงเหมือนต้นมะพร้าวหลายสิบต้นที่งอกงามอยู่ในสวนของเธอ เธอจะทะยานขึ้นไปถึงสุดปลายฟ้าโดยไม่สนใจวัชพืชที่งอกขึ้นมาอยู่รอบ ๆ ตัวเธอ บางทีวันหนึ่งเธออาจแต่งงานกับผู้ชายที่รักมะพร้าวเหมือนเธอ ผู้ชายที่ปล่อยให้มะพร้าวทะยานขึ้นไปบนฟ้าพร้อมทั้งเฟลิดเฟลินไปกับกลิ่นอันแสนหอมหวานนั้น

“Aku tidak mau menjadi keset di mana semua daki diusapkan”

“ฉันไม่อยากเป็นพรมเช็ดเท้าที่คอยเช็ดजूฝุ่นี่ไคลงวใคร”

ต้นมะพร้าวที่สวนของน้า

Pohon Kelapa di Kebun Bibi

กองจานขามมารอให้ล้างแล้ว ฉันได้กลิ่นจากระยะไม่กี่ก้าว อาจเพราะฉันรู้สึกได้แต่ไกล ก่อนเข้าประตูบ้าน เหมือนกลิ่นอะไรนะ บอกไม่ถูก ฉันดมกลิ่นผักเน่า, ปลาเน่า, ไก่เน่า, ซอสเน่า ผสมกัน ปนเปจนไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นอะไร

ในเวลานั้นแว่ยีนคำพูดของน้าฉันคือ เมมัน¹ รินดี ผู้หญิงร่างสูงใหญ่ที่ใช้ทั้งชีวิตคลุกคลีอยู่กับมะพร้าว “ฉันเกลียดกลิ่นล้างจาน ฉันไม่ต้องการใช้ชีวิตไปกับการล้างจาน”

น้าคงจะหัวเราะกับชีวิตของฉันตอนนี้ใช่ไหม ถ้าเธอรู้ว่าชีวิตของฉันไม่มีอะไรนอกจากการล้างจาน จากจานหนึ่งไปจานต่อ ๆ ไป น้ำจะค่อนข้างร้อนไหม? ถ้าน้ารู้ว่าฉันรู้สึกมินกับกลิ่นซึ่งดูเหมือนจะติดเสื้อของฉันไปทุกที เฮ้อ! เมื่อไรจะสิ้นสุดเสียที ฉันจะได้ไปจากบ้านนี้

น้ามักจะพูดว่าโลกข้างนอกนั้นเป็นโลกที่ป่าเถื่อน เป็นสถานที่ที่มีแต่เจตนาชั่วร้ายที่พุ่งพรวดเหมือนกระสุนพุ่ง พร้อมจะโดนใครก็ตามที่ไร้การป้องกัน ผู้ชายมักจะมองฉันด้วยความสงสาร

¹ น้า

ร่างกายของฉันเป็นเพียงกระดูกห่อด้วยเนื้อบาง ๆ พละกำลังน้อย ๆ ของฉันจะไม่สามารถต้านทานลมแรงที่นั่น ทุกครั้งที่ฉันแสดงความปรารถนาที่จะสูดอากาศบริสุทธิ์ ณ ที่แห่งนั้น บ้านเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยที่สุดสำหรับคุณเพื่อปกป้องจากนกล่า

บ้านหลังนี้สวยงามเหมือนบ้านที่ฉันเห็นในทีวี แต่ไม่รู้ทำไมเมื่อประตูบ้านเปิดออกทุกสิ่งดูเหมือนจะกระจัดกระจายไปทุกทิศทุกทาง รวกับว่าพวกมันมีแขนขาและสามารถไปยังที่ที่พวกมันชอบ พรหมเช็ดเท้าเอียงกระเท่เร่ พื้นเหนียวเหนอะหนะ สายรัดผ้าม่านหลุดออกจากกัน หมอนอิงโซฟาว่างไม่เป็นระเบียบ สิ่งของพวกนี้มักต้อนรับฉันด้วยวิธีเดิมเสมอ ยิ่งฉันจัดระเบียบมากเท่าไรก็ยิ่งมีงานให้ฉันต้องทำอยู่รำไป

คำพูดของนารินดีแว่วมาอีกครั้ง “ฉันไม่อยากเป็นพรหมเช็ดเท้าที่คอยเช็ดซีฟู้ดซีโคลของใคร”

ประโยคนั้นดังขึ้นทุกครั้งที่ฉันถูเท้าของฉันบนพรหมหน้าบ้าน คำพูดอื่นของนารีก็แว่วดังกลับมาอีกครั้ง รวกับว่าชีวิตของฉันถูกสาปด้วยคำสาปที่ไม่ฟังผู้หญิงคนนั้น

“เอ็งต้องแข็งแกร่งและหนักแน่นเหมือนต้นมะพร้าว ที่ทะยานขึ้นไปบนฟ้าเรื่อย ๆ โดยไม่ใส่ใจเสียงกรีดร้องที่ดังรอบตัวมัน” น้าพูดซ้ำ ๆ รวกับว่าพยายามจาร์ึกคาตาไว้ในหัวของฉัน

“แต่น้า ตัวฉันเล็ก ฉันทำแบบนั้นไม่ได้”

“ตัวเอ็งอาจเล็ก แต่จิตใจของเอ็งต้องใหญ่ เอาให้ใหญ่กว่าตัวของเอ็งให้มาก ๆ”

“แต่นั่นอยากจะไปไหนมาไหนเพื่อดูสถานที่ที่สวยงามที่สุดพร้อมกับมีผู้ชายกุมมือฉันไว้”

น้าได้แต่เหี้ยมดปากฟังคำเพ้อฝันของฉัน

“หาเข้าไป... หากินกว่าเอ็งจะเจอ หากเอ็งไม่เจอมัน อย่าได้ลังเลที่จะกลับมาที่สวนมะพร้าวแห่งนี้”

ในสายตาของน้ำ ฉันเป็นเหมือนลูกของเธอ เธอที่ไม่เคย
แต่งงาน ในบรรดาพวกเราไม่มีใครสามารถตามรอยทางชีวิตแบบ
น้ำได้ น้ำรินดีมักจะก้าวอย่างอย่างหนักแน่นราวกับจะแยกแผ่นดิน
ดูเหมือนว่าน้ำต้องการจะแข่งความแข็งแกร่งของตนกับต้นมะพร้าว
ที่ตั้งตระหง่านอยู่ในสวนของเธอ ผิวของน้ำนั้บวันจะคล้ำเพราะ
กรำแดด ลำตัวของน้ำหนาขึ้น มีกลิ่นมากขึ้น ฟันของน้ำคล้ายกับ
बारอง ลันดุง²

เสียงร้องตะโกนของน้ำดูดันหัวหาญเมื่อเธอสั่งคนงานผู้ชาย
ให้ป็นต้นมะพร้าว ชายร่างใหญ่ลืบกกว่าคนไม่มีใครกล้าขัดเวลาน้ำพูด
พวกเขาพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง และปฏิบัติตามคำสั่งของน้ำรินดี
งานทั้งหมดเสร็จอย่างรวดเร็วและเรียบร้อย น้ำรินดีมองงานด้วย
รอยยิ้มพึงพอใจ ตอนนี้ผู้หญิงคนนี้ประสบความสำเร็จมีแบรนด์
น้ำมันมะพร้าวของตัวเองและออกวางขายในซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่
หลายแห่งในบาห์ลี ชื่อเสียงน้ำรินดีหอมฟุ้งเหมือนน้ำมัน
มะพร้าวที่เธอทำ

ผู้หญิงคนนั้นคาดหวังว่าฉันจะเดินตามรอยเธอ เติบโตสูงขึ้นไป
บนท้องฟ้าราวกับจะทำให้ดวงจันทร์และดวงอาทิตย์พ่ายแพ้ หากมี
ผู้หญิงสักคนที่สามารถทำได้ แน่แน่นอนว่าคนคนนั้นต้องเป็นน้ำของฉัน
ผู้หญิงที่สามารถทำให้ใคร ๆ หวาดกลัวเพราะเธอไม่มีความกลัว

ยังมีสิ่งที่คุณชอบแต่น้ำไม่รู้ เวลาฉันไม่ได้ไปสวนมะพร้าวของเธอ
ฉันมักจะนั่งแคร่ไม้ไผ่เป็นเวลานาน ที่ร้านขายข้าวจึงโก³ ของเมเม⁴
รถยนต์รุ่นล่าสุดวับด้วยรูปลักษณะที่หลากหลายเรียงรายต่อเป็น
ทิวแถวตั้งแต่เข้าจรดค่า อยู่แค่ปลายจมูกของฉัน หมู่บ้านของเรา
เป็นทางลัดสู่อุบุดซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยว
จากเดนปาซาร์ ฉันจดชนิดของรถยนต์ลงในสมุดเก่า ๆ ของฉัน

² Barong Landung คือ ตุ๊กตาหุ่นสำหรับกราบไหว้บูชาในบาห์ลี มีลักษณะสูงใหญ่

³ ข้าวห่อเล็ก ๆ อาหารบาห์ลี

⁴ แม่

แม่ไม่เคยใส่ใจฉัน แม่จะผละจากงานก็แค่ตอนสั่งงานฉัน, กวาด, เมอบันเดิน⁵ หรือไม่กี่หุงข้าว

หลังจากที่ฉันเหนื่อยเกินกว่าที่จะจดรถที่เรียงราย ฉันมักจะเอาหัวพิงเสาร้านและผลอกลับไป พระเอกรูปงามคนหนึ่งเดินมาหาฉัน เขาลงมาจากรถคันใหญ่สีขาวที่วาววับจากแสงอาทิตย์ที่ฉายส่อง ชายคนนั้นโบกมือเปิดยื้มกว้างแล้วจับมือฉันซึ่งยังตกตะลึงอยู่ เขาพาฉันไปที่รถอย่างช้าๆ และเปิดประตูให้ฉัน ตาของฉันเบิกกว้างขึ้นและหน้าอกของฉันกระเพื่อมขึ้นเหมือนกับลูกโป่ง แม่มักจะหัวเราะเยาะฉันเมื่อฉันบอกเกี่ยวกับความฝันของฉันซ้ำแล้วซ้ำเล่า และแล้วแม่ต้องหยุดหัวเราะเมื่อมีชายคนหนึ่งมาทักทายฉันตรงแคร่ไม้ไผ่ เผาดูขณะที่ฉันจัดอาหารและชวนฉันคุยเรื่องอะไรต่อมิอะไรสารพัด

เขา ผู้ชายที่มองฉันอย่างหลงใหลนั้นทำให้ฉันตัดสินใจอย่างรวดเร็ว รับคำขอของเขาแม้ว่าเราเพิ่งรู้จักกันแค่หกเดือนก็ตาม ชายผู้มาพร้อมกับบรลสีน้ำตาลเข้มที่ฉันโปรดปราน เขาเปิดประตูรถให้ฉันในคราแรกพบ เขาชวนฉันออกแดด จนถึงทุกวันนี้ฉันไม่เคยเข้าใจเลยว่าชายคนนี้ชอบผู้หญิงอย่างฉันได้อย่างไร “ผมชอบที่คุณใส่ชุดเกอบายาสีเหลืองและชอบผ้านุ่งสีเขียวที่คุณสวมใส่ ผมชอบคุณที่อาบน้ำกลั่นอบรูป” เขาพูด

ในเวลานั้นน้ำรินดื่มองมาที่ฉันอย่างผิดหวัง

“ฉันหวังว่าเอ็งจะเป็นผู้หญิงคนเดียวที่ไม่พ่ายแพ้ต่อความกลัวของเอ็ง แต่กลายเป็นว่าเอ็งคือคนที่ยอมแพ้เร็วที่สุด ผู้ชายคนนั้นเป็นใคร? เอ็งไม่รู้จักเขา อะไรทำให้เอ็งเลือกเขา”

“ฉันแค่เบื่อหมู่บ้านนี้โง่งนา หมู่บ้านที่แสนจะเยียบเยิบและขอมช่อเกินไป ฉันแค่อยากจะอยู่ในที่เดียวกับที่ฉันเห็นในทีวี หูหรร่าและมีระดับนะนี่”

⁵ กวายเป็นเครื่องบูชา

นารินตีมองฉันด้วยสายตาที่ปวดร้าว น้ำปฏิสเทที่จะมาร่วมพิธี แต่งงานของฉัน บรรดาญาติมิตรกระซิบบอกฉันว่าอย่าใส่ใจมากนัก จนเกินไป พวกเขายังซุบซิบอีกว่า นารินตินั้นเป็นคนไม่ปกติ รินตินะ เป็นผู้หญิงที่โดดเด่นอย่างกว้าง เพราะอย่างนั้นเธอจึงดูเหมือนหมาบ้า ฉันอยากจะหักล้างคำพูดเหล่านั้น ฉันอยากจะบอกว่า นารินตีเป็นผู้หญิงที่ใจดีและมีความรัก ผู้หญิงที่กล่าววดเส้นชีวิตตัวเองบนฝ่ามือของเธอ

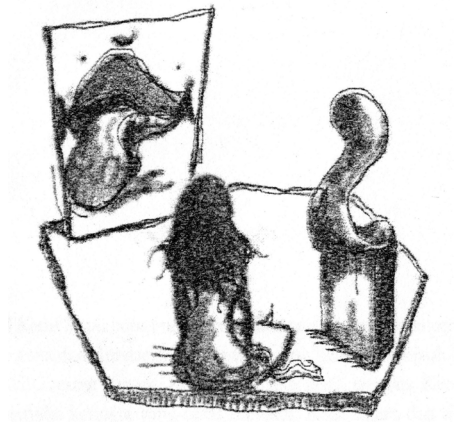
และแล้วเขา ผู้ชายคนนั้นก็ทำให้ฉันได้อยู่ในบ้านที่หรูหราและมีระดับ บ้านหลังใหญ่ทำให้ฉันรู้สึกปวดเมื่อยไปกับการเช็ดถูในแต่ละพื้นที่ บ้านที่เงียบสงบตั้งแต่เช้าถึงเที่ยงคืน บ้านที่มีกำแพงสูง และเพื่อนบ้านไม่ยอมมาเยี่ยม

เมื่อฉันตื่นนอนตอนเช้าเขาก็หายไประหว่างกายแล้ว เราไม่พูดอะไรกันมากนักนอกจากไม่กี่ประโยคที่คุยเป็นพิธี เป็นอย่างนี้นารินตีพูดฉันมอบชีวิตให้กับคนแปลกหน้าไปแล้ว

จุมพอกของฉันถูกรุมเร้าอีกครั้งด้วยกลิ่นของการล้างจานซึ่งดูเหมือนว่าจะตะครุบตัวฉันให้จัดการพวกมันให้เสร็จในทันทีทันใด เพียงแค่เวลาชั่วครู่หนึ่งที่ทำให้ฉันรู้สึกโล่งโปร่งเมื่อการล้างจานถูกแทนที่ด้วยกลิ่นของมะนาว สิ่งของอื่นๆ ในบ้านเริ่มส่งเสียงร้องเรียกแข่งแซ่ ฝ้าม่านยังไม่ได้เปิด หมอนอิงโซฟาเอียง พรมเช็ดเท้ากองพับ ฝุ่นติดอยู่กับหน้าจอตีวี่ สายไฟระเกะระกะ สิ่งของพวกนั้นเรียกฉันอย่างร้อนรนให้ไปจัดการพวกมันอย่างเร่งด่วน

ฉันรู้สึกจุกแน่นที่อก หางตาของฉันจับการเคลื่อนไหวอย่างละเอียดลออมาก จากเพดานของบ้าน มันขยับเข้ามาใกล้ ท้องไส้ฉันปั่นป่วน ผ่น้ำของบ้านยิ่งใกล้เข้ามา ฉันหายใจหนัก ฉันหวังว่าใครคนหนึ่ง ไม่รู้ละว่าเป็นใคร ช่วยดึงฉันออกจากบ้านที่โถมทับหน้าอกของฉันกับความรู้สึกที่ทำให้ฉันสับสน หรือให้นกอินทรีพาฉันขึ้นไปบนท้องฟ้าก็ได้ เขา! เขาไม่มีวันเชื่อฉัน เขามักหัวเราะกับเรื่องราว

ของฉันอยู่บ่อยครั้ง ผู้ชายมักจะคิดว่าฉันเป็นผู้หญิงที่มีความคิดที่
จืดจาง ฉันเป็นใครสำหรับเขา? คำถามนี้ทิ่มแทงหัวใจของฉันมากขึ้น
เรื่อย ๆ และฉันไม่สามารถตอบได้ จริง ๆ แล้วฉันคิดถึงนารินดีและ
สวนมะพร้าวของเธอมาก คิดถึงกลิ่นเนื้อใหญ่ที่แขนของเธอ แล้วก็
เสียงใหญ่เหมือนเสียงยักษ์ของเธอ ใอันน่าจำ... หรือว่า ...หรือว่าฉัน
ยอมให้ตัวเองเป็นพรมเช็ดเท้าที่คอยเช็ดขี้ฝุ่นขี้โคลนใช่ไหม?

“Lilitan lidah raksasa itu kian terasa memenuhi tubuhnya,
melenyapkannya, menjeratnya, terus dan terus.”

“ลิ้นยักษ์ที่ม้วนเลื้อยนั้นมาอยู่เต็มตัวของเธอ
กลืนเธอ รัดเธอ มากขึ้นเรื่อย ๆ”

ลัน

Lidah

นี่ เกอตุต รัปตี เพิ่งมาถึงจากรัศตารหามาๆ เป็นการเดินทางที่ยาวนานจากเรินดัง, การางาเซ็ม หมู่บ้านห่างไกลที่เชิงเขาอากรุงตอนนี้ในห้องเล็กๆ อับๆ เกอตุตปาดเหงื่อที่ไหลย่อย ผิวดำเนียนและคิ้วดกหนาเปื่อยไปด้วยเหงื่อ

“ผมขอคูลันของคุณได้ไหม”

“ได้แน่นอนค่ะ!” เกอตุตตอบแบบเสียง “ต” ลึกๆ

จากนั้นเกอตุตอ้าปากกว้างแล้วแลบลันออกมา

“มีบางอย่างผิดปกติกับลันของคุณใช่ไหม?”

“มีอะไรผิดปกติหรือคะ?” เกอตุตถามด้วยน้ำเสียงกังวล

“มีหลายค่าณะที่คุณออกเสียงไม่ถูกต้อง ใช่ไหม? เมื่อคุณพูดคำว่า “เตินตู” มันแปลกนะ โอ้ย นึกถึงภาพลักษณ์บริษัทของผมไม่ได้แน่ มันดูไม่เป็นมืออาชีพ”

“คุณหมายถึงมืออาชีพอะไรคะ? งานของฉันคือรับโทรศัพท์ไม่ใช่หรือคะ”

“ถูกต้อง แต่ภาษาของคุณยังไม่ถูกต้อง มันไม่ดีต่อภาพลักษณ์บริษัทของผมนะ”

“แต่ในประกาศบอกเพียงว่าต้องการคนจบการศึกษาระดับมัธยมปลาย ฉันเรียนจบมัธยมปลายแถมได้ที่หนึ่งตลอด ทำไมถึงไม่รับฉันคะ”

“เหตุผลเดียวคือเพราะลื่นของคุณ เสี่ยงของคุณดิ้นนะ แต่คุณไปปรับลื่นก่อนแล้วค่อยมาสมัครใหม่นะครับ!”

เกอตุตก้าวออกมาอย่างหมดแรง ออกจากห้องสัมภาษณ์ที่ดูเดือดไม่ใช่เล่น ความร้อนแรงของดวงอาทิตย์ด้านนอกก็ร้อนไม่แพ้กัน หมดแล้วกับความหวังที่จะได้งานในจากร์ตา เกอตุตเสียใจว่าเธอจะใช้ชีวิตให้อยู่รอดในจากร์ตาได้อย่างไร

เกอตุต รับผิดชอบกับการพลิกหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ในมือของเธอไปมา มีตำแหน่งงานว่างมากมาย แต่เกอตุตไม่แน่ใจเลยว่าเธอจะทำงานที่จากร์ตาได้หรือเปล่า เป็นเวลาสามเดือนที่เธอส่งใบสมัครงานไปหลายที่ และเข้ารับการสัมภาษณ์ไปบ้าง แต่ไม่มีสักที่ที่เรียกเข้าไป เกอตุตยังรู้สึกกังวลว่าเธอจะไปรบกวนอายันและอาผู้หญิงซึ่งเธอมาพักอาศัยอยู่ตอนนี้

“ยังยุ่งกับการหางานหรือ” อายันมาพร้อมกับถ้วยกาแฟในมือ อายันเป็นน้องชายของพ่อเธอที่อยู่บ้านนอก

“ใช่จะอายัน มันยากมากเลยที่เขาจะเรียกไป”

“ปัญหาคือเธอเป็นแค่นักเรียนมัธยมปลาย เดี่ยวนี้ทุกบริษัทเขาต้องการคนจบปริญญาตรี”

“แต่ตำแหน่งที่ฉันสมัครเขารับคนที่จบระดับมัธยมปลายนะ อายัน แต่กลับกลายเป็นว่ายากเหมือนกันที่เขาจะเรียก”

“อาจเป็นเพราะเธอจบจากโรงเรียนบ้านนอก เธอจึงแข่งกับเด็กมัธยมปลายในเมืองไม่ได้”

“แต่ในหมู่บ้านของฉัน ฉันได้ทั้งหมด ฉันจะแพ้เด็กนักเรียนมัธยมในเมืองได้อย่างไร”

“ครั้งนี้นางบริษัทคงไม่เหมาะกับเธอ ปกติแล้วฝ่ายบุคคลจะคำนึงถึงผลประโยชน์ของบริษัท ใจเย็นๆ นะตุต เดี่ยวอายันจะลองถามที่ทำงานหรือเส้นสายดูนะ ไม่นั่นเธออาจได้งานทำที่นั่นก็ได้ เธอไม่จำเป็นต้องกังวลที่มาพักกับอาณะ อายันมีความสุขออกที่เธอมาอยู่และช่วยอาผู้หญิง เราค่อยๆ มองหางานนะ” อายันปลอบเกตุตุต รัปตี พักหน้าล้าๆ ฟังอายันพูด

กลิ่นใหญ่ยักษ์สีแดงม้วนเข้ามาใกล้ ไม่ ไม่ใช่กลิ่นยักษ์มันเหมาะที่จะเรียกว่าพรมสีแดงเลือดมากกว่า พรมหนาและอบอุ่นนี่พรมหรือ? เกตุตุต รัปตีไม่อาจเข้าใจม้วนวัตถุยักษ์ที่เคลื่อนไหวใกล้เข้ามาตึ๊ง พรมคลายออกราวกับว่าจะกลืนมันเป็นม้วน เกตุตุตยังหวาดกลัวขณะที่ม้วนสีแดงเข้ามาใกล้ตัวเธอซึ่งนอนอยู่กับพื้นทำอะไรไม่ถูก เธอนอนคว่ำหน้ากับแขนและขาที่ถูกตรึงพื้นดิน ไม่นั่นเจ้าม้วนสีแดง – ไม่รู้สีจะเป็นพรมหรืออะไรก็ตาม – ม้วนมาแล้วก็กระแทกหนึ่งที โอบล้อมและกลืนกินร่างเล็ก ๆ ของเธอ

ทันใดนั้นเธอก็รู้สึกถึงเมือกอุ่นๆ ของวัตถุสีแดงที่โอบล้อมนั้น วัตถุเช่นนี้เธอรู้จักดี แถมยังรู้ว่าเธอมีมันอยู่ ไม่ต้องสงสัยเลยเจ้าม้วนๆ นั่นก็คือลึนนั่นเอง แต่มีขนาดใหญ่มาก ทำไมลึนที่หนาเตอะนั้นมันขดเหมือนมังกรยักษ์? ทำไม? ลึนยักษ์ที่ม้วนเลื้อยนั้นมาอยู่เต็มตัวของเธอ กลืนเธอ รัดรั้งเธอ มากขึ้นเรื่อยๆ เกตุตุต รัปตียังคงสงสัยอยู่ในใจในความมืด ยิ่งรัดแน่น สติของเธอก็ยิ่งเตลิดหาย

เกตุตุตตื่นมาอย่างเหนื่อยอ่อน ผืนแปลกๆ เป็นไปได้อย่างไรที่เธอฝันถึงลึนยักษ์ม้วนตัวเธอ ช่างไร้สาระ เมื่อเธอลุกขึ้นจากเตียง อาผู้หญิงของเธอเดินเข้ามาเลิกคิ้ว

“เกิดอะไรขึ้นนี่ ตื่นเอาสายเลยตุต ป่วยหรือเปล่า?”

“เปล่าจะ เมื่อคืนฉันฝันแปลกๆ!”

“ฝันอะไร” อาเดินตามเกตุตุตที่กำลังจะไปห้องน้ำ

“ฝันถูกลั่นยักษ์รัด ส่า ส่า ส่า!” เกตุตุตหัวเราะร่วน เธอลืมความกลัวเมื่อคืนนี้ตอนลั่นยักษ์รัดเธอ

“เออ แปลกมาก มันหมายถึงอะไรนะ” คำพูดอาผู้หญิงบ่งบอกถึงความจริงจัง

“ไม่มีอะไรหรอกจะอา ฉันแค่ฝันเท่านั้น ฝันแปลกๆ” เกตุตุตลุกไปเอาผ้าเช็ดตัวและเข้าห้องน้ำ

“จะ อาบน้ำแล้วมาทานข้าวที่โต๊ะอาหารเลยนะ!” อาผู้หญิงตะโกนขณะที่เกตุตุต รัปตีเริ่มอาบน้ำเย็น

เกตุตุต รัปตีเสร็จจากงานพิมพ์บนหน้าจอคอมพิวเตอร์ ดวงตาของเธอรู้สึกล้ามาก มองดูโซฟาหูลุหฬและชุดเชรามิกราคาแพงในห้องนั่งเล่น เสียงมาเด หลานชายของเธอดังมาครั้งหนึ่ง ไม่รู้ทำไมถึงแม้วันนี้จะเหนื่อยมากแต่เกตุตุตกลับรู้สึกสุขสบายใจมาก ไม่เคยรู้สึกสุขสบายแบบนี้นมาก่อน หรือเธอเพิ่งมารู้ถึงความสุขของเธอหลังจากหลายปีของการทำงานและทำงาน เธอทำงานตลอดโดยไม่มีเวลาคิดถึงอะไร

หรืออาจเป็นเพราะเดือนมกราคม เดือนนี้เมื่อสิบปีที่แล้วเธอก็มาจากรัตา แล้วบังเอิญเดือนมกราคมคราวนี้ใกล้กับวันกาลุงัน¹ เมื่อสิบปีก่อน เป็นหนึ่งเดือนหลังจากที่พ่อของเธอเสียชีวิต ซึ่งทำให้เธอจำต้องจากบาหลิมาเผชิญโชคในที่แสนไกล

“ฟีนิก ... !” เกตุตุตเรียกสาวใช้ในอะพาร์ตเมนต์ของเธอ

“คะ ตุต ...” ฟีนิกครึ่งวิ่งตรงไปหาเกตุตุต

“เตียง² จะไปพระวิหาร ช่วยเตรียมเครื่องบูชาให้ด้วยนะจ๊ะ”

¹ วันทางศาสนาฮินดู

² ดิน (ภาษาถิ่นบาหลี - ดูปา)

“เมื่อไรตุต?”

“วันนี้จะ คีนนี่!”

“ไม่มีราอินัน³ อะไรไม่ใช่หรือ”

“ไม่มีจ๊ะ ฉันแค่อยากไปพระวิหารเท่านั้น”

วันนี้เกอตุต ราบีต้องการไปสวนมนต์ที่วัด นี่เพื่อฉลองชัยชนะและความพึงใจของฉันทน์ เกอตุตกล่าวในใจ นี่คือวันที่เธอมาถึงจากการตาเมื่อสิบปีก่อน นี่คือช่วงเวลาที่เราารู้สึกเกือบสิ้นหวังและยอมแพ้ นี่คือเวลาที่เธอสูญเสียโอกาสเพราะลื่นของเธอ เกอตุต ราบีคิดว่าสายตาไปรอบ ๆ

เรื่องราวทั้งหมดของเกอตุต ราบีเกิดจากลื่น ไม่รู้ทำไมเธอจึงหมกมุ่นอยู่กับลื่น บางทีเธอคงเป็นแบบนั้น นับตั้งแต่ที่เธอฝันถึงลื่นยักษ์ม้วน ๆ นั่น ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเธอเริ่มเขียนสมุดโน้ตด้วยภาพวาดลื่น ลื่นหลากหลายรูปแบบและหลากหลายชนิด ลื่นที่มีการแสดงออกและเคลื่อนไหวแบบหลากหลาย ลื่นที่เลบออกมา ลื่นที่เลีย ลื่นที่กำลังเคี้ยว หรือลื่นที่ยังอยู่ในปากที่ปิดสนิท แล้วเธอก็เริ่มลงมือวาดลื่นบนผืนผ้าใบ ด้วยสีแดงเลือดเหมือนสีของลื่น ภาพวาดของเธอเพิ่มขึ้นวันแล้ววันเล่า เธอวาดรูปลื่นทุกวัน นานวันเข้าห้องของเธอเต็มไปด้วยภาพวาด แออัดจนเหลือพื้นที่แค่เตียงและช่องว่างแคบ ๆ สำหรับเข้าออกเท่านั้น อายันเห็นห้องเกอตุต ราบีแน่นมากถึงกับอ้าปากค้าง “เธอมีพรสวรรค์นะตุต แม้ว่าวัตถุที่เธอวาดนั้นแปลกมาก เรามาขายภาพวาดของเธอกันเถอะ”

พวกเขาเริ่มจัดนิทรรศการด้วยเครื่องประดับเหลือ ๆ ที่เป็นมรดกพวกเขา ผู้คนที่เห็นมันจะรู้สึกกลัวไปพร้อม ๆ กับให้ความสนใจ รู้สึกจิกจี้และประหลาดใจในคราวเดียวกัน รู้สึกเหยียด ๆ และให้ความสนใจไปพร้อมกัน นักสะสมบ้าคลั่งหลายคนซื้อไปในราคาสูง

³ วันสำคัญ สำหรับถวายเครื่องบูชา

นักสะสมอื่นก็ทำตาม ยิ่งกว่านั้นรวมถึงนักสะสมมือสมัครเล่นด้วย ในที่สุดภาพเขียนของเกอตุตก็กลายเป็นกระแสในหมู่นักสะสม มีการเสาะแสวงหาและกล่าวถึงกันมากขึ้นเรื่อย ๆ ภาพวาดของ เกอตุตกลายเป็นหัวข้อร้อนแรงในวงเสวนาเกี่ยวกับภาพวาด เริ่มมีการพูดถึงชื่อของเธอกันในวงกว้าง เธออยู่ในโปรไฟล์ในหนังสือพิมพ์ เด็กผู้หญิงธรรมดาที่กลายเป็นจิตรกรพิเศษ ปาฏิหาริย์ทั้งหมด เกิดขึ้นอย่างง่ายดายและรวดเร็ว และแล้วเกอตุตก็ถูกรายล้อม ไปด้วยความหรรษาที่เธอไม่เคยคาดฝันมาก่อน

แน่นอนว่าเกอตุตไม่ได้ใจ เธอมุ่งมั่นที่จะผลิตซ้ำและเก็บเพาะ ความหรรษาที่เธอมี เธอเริ่มมองหาแนวคิดใหม่ ๆ ตอนนี้อะไรก็ได้ แล้ววาดภาพ เธอเริ่มแกะสลัก แกะสลักลึนรูปแบบต่าง ๆ หลากหลาย รูปร่าง หลากหลายสี และหลากหลายวัตถุดิบ เกอตุตยังเรียนรู้ที่จะ ถักทอรูปลึน ลึนสามมิติรูปแบบต่าง ๆ ถูกสร้างขึ้นซึ่งบางครั้ง ก็สวยงามและบางครั้งก็น่ากลัว และดูเหมือนโชคชะตาจะเข้าข้าง เธออีกครั้ง ราวกับเทพแห่งความมีชื่อเสียงและความมั่งคั่ง ทำเครื่องหมายไว้ที่หน้าผากของเธอ ทุกสิ่งที่ทำโดยเกอตุตจะกลายเป็นเงินเพิ่มเติมขึ้นมาสำหรับเธอเสมอ

รูปปั้นลึนของเธอขายดิบขายดี นักสะสมและคนทั่วไปต่าง เสาะหามา ฆาตงานฝีมือการถักทอลึนก็ไม่น้อยหน้า งานฝีมือ น่ารักนี้เริ่มบุกไปถึงห้างสรรพสินค้า เกอตุต รับผิดชอบคนผลิตงานลึนของเธอ นอกเหนือจากหมีแพนด้า หมีโคอาลา และช้าง ลึนกลายเป็นงานเทรนด์ใหม่ที่คนหนุ่มสาว ชอบ ไม่รู้ทำไมลึนเหล่านั้นจึงดูน่ารักและใสซื่อ เหมาะสำหรับวางโชว์ บนโต๊ะเรียนหรือชั้นวางของในห้องนั่งเล่น

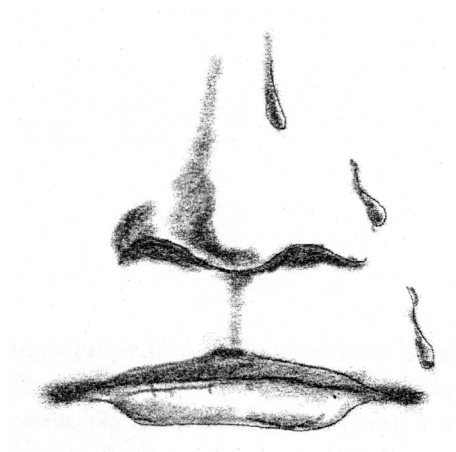
ต่อมาเกอตุต รับผิดชอบทำเงินจากผลงานลึนของเธอเป็นสองเท่า เธอวางแผนที่จะทำงานร่วมกับผู้ผลิตตุ๊กตาชั้นนำ เธอจะผลิตตุ๊กตา ลึนจำนวนมาก ชื่อแบรนด์เกอตุต รับผิดชอบจะถูกปลงบนตุ๊กตาทุกตัว

อย่างประณีต โดยจะผลิตล้นในขนาดและสีที่หลากหลาย เริ่มจากเล็กที่สุดไปจนถึงขนาดของเปลเด็กใหญ่ยักษ์

แผนการทั้งหมดนี้ได้จัดทำขึ้นอย่างตลกเสียแล้ว ผู้เชี่ยวชาญด้านโลโก้ที่มีชื่อเสียงได้รับการว่าจ้างให้ออกแบบเครื่องหมายการค้าของเกอตุต ราบีตี นักประชาสัมพันธ์คนหนึ่งที่มียี่ห้อเสียงเช่นกัน ก็ได้รับการว่าจ้างเพื่อตีพิมพ์เผยแพร่คำบรรยายด้านหลังโลโก้เรื่องราวของเกอตุต ราบีตีได้รับการถ่ายทอดในฐานะผู้หญิงคนหนึ่ง ที่รีบง่ายที่สามารถต่อสู้เพื่อชีวิตของเธอ ปลดปล่อยตัวเองให้พ้นจากความไม่รู้และความยากจน ถ่ายทอดแนวคิดเกี่ยวกับการปลดปล่อยสู่สังคม เธอจัดการที่จะพลิกการกดขี่ให้กลับกลายเป็นพลังเสริมกำลัง

และทุนนิยมก็ทำให้เป็น “การเป็นเกอตุต ราบีตี” ดังดอกเห็ดในฤดูฝน หลังจากลินค้าขายดีเรื่องราวของเกอตุต ราบีตี เริ่มมีเขียนในหนังสือหลายเล่ม ชื่อเรื่องต่างๆ กระจายอยู่ในร้านหนังสือที่มีชื่อเสียง ; เกอตุต ราบีตี ต่อต้านการเลือกปฏิบัติของลัทธิ, เกอตุต ราบีตี วยเด็กกับค่านิยมในชีวิตของเธอ, เรียนรู้จาก เกอตุต ราบีตี, เกอตุต ราบีตี : จากเชิงเขาอาภุสสู่ดีกระฟ้าจากรัตา

ไม่หยุดเพียงเท่านั้น ตอนนี้เริ่มมีการสร้างรูปปั้นเกอตุต ราบีตี สติ๊กเกอร์รูปใบหน้าของเกอตุต ราบีตีก็มีการผลิตเป็นจำนวนมากเช่นกัน ยังไม่พอ เสื้อยืดรูปเกอตุต ราบีตีกระจายอยู่ตามข้างถนน ลีนของเกอตุต ราบีตียังคงออกลูกออกหลาน ไปเรื่อยๆ ... และไปเรื่อยๆ... เกอตุต ราบีตีเพียงยั้มบาง ๆ ทุกครั้งที่ตื่นขึ้นมาในตอนเช้า เธอจะตรงไปเปิดหน้าต่างและดูลัทธิที่แลบออกมายาวถึงข้างล่าง ร่างของเกอตุต ราบีตีดูเล็กลงในกรอบหน้าต่างชั้นที่ยี่สิบสองของอะพาร์ตเมนต์ของเธอที่มีรูปตึกเป็นช่องปากและลัทธิยื่นออกมาเป็นสีแดงเหมือนเลือด

“Lidah yang datar itu adalah malapetaka yang besar.”

“ลิ้นแบน ๆ นั้นเป็นหายนะครั้งใหญ่”

ลิ้นเกตุต รัปตี 2

Lidah Ketut Rapti II

อะไรที่เกิดขึ้นในช่วงสิบปีของชีวิตคนเรา? มันอาจจะไม่มีอะไร ทุกครั้งที่ฉันกลับไปทำการางาเข้มฉันเห็นผู้คนทำในสิ่งเดิม ๆ ยายขาย ปลาโอก็ยังคงเท็นผัก เต้าหู้ ปลาโอ หอมแดง กระเทียม ซึ่งเป็นสินค้าของเธออยู่อย่างนั้น หมุ่มขายดาเวต¹ ก็ยังคงขายดาเวตด้วยรสชาติและสีที่เหมือนเดิม แถมยังเป็นใบหน้าเดิม ๆ รวากับว่าเขาไม่เคยแก่สิบปีจึงมีความหมายได้มาก หรืออาจไม่มีความหมายใดๆ เลย แม้แต่น้อยก็ได้

ยกเว้นเกตุต รัปตี ผู้หญิงคนนั้นประสบความสำเร็จจากการข้ามส่วนโค้งไปที่จุดหนึ่งร้อยแปดสิบองศาเพื่อกลายเป็นตัวตนปัจจุบันของเธอ ฉันไม่เคยนึกฝันมาก่อนว่าเกตุต รัปตีที่มักพูดติดอ่างและมองมาด้วยรอยยิ้มอาย ๆ ตอนนี้ได้อาศัยอยู่ในคฤหาสน์ที่บรรดาศิลปินหรือเจ้าหน้าที่ระดับสูงมักจะอยู่กัน

ทั้งหมดเป็นเพราะลิ้นของเธอ เอ๊ะ... ภาพวาด... ไม่ใช่... ลิ้นเกตุตนั้นแหละ เกตุตส่งข้อความมาหลายครั้งเพื่อให้ฉันแวะไปที่ทำงานของเธอ แต่ฉันมักจะปฏิเสธตลอดด้วยเหตุผลต่าง ๆ

¹ น้ำหวานกะทิลอดช่อง - ผู้แปล

ไม่รู้สิ ฉันรู้สึกต่ำต้อยที่จะพบเธอ ชีวิตของฉันไม่ได้เปลี่ยนไปมากนักในช่วงสิบปีมานี้ ยกเว้นเมื่อฉันย้ายไปจากอาร์ตาเช่นเดียวกับเธอ ยกเว้นเมื่อฉันจากหมู่บ้านที่เจียบสงบของเราในการางาเซ็มบาหลิมา

มาเดมาเที่ยวเล่นที่ทำงานของฉันสิ ฉันคิดถึงเธอนะ ถ้าเธอต้องการอะไรฉันก็อยากจะช่วยเธอ

จะตุต ฉันแวะไปแน่ แต่มึงงานกองสุขมาก ไว้เมื่อไรที่มีเวลาว่างจะปันะ

เกอตุต รัปตีชวนฉันตั้งแต่ปีที่แล้ว แต่ฉันไม่เคยได้ไป อาจเป็นเพราะฉันไม่ยอมเล่าว่าเหตุผลที่ฉันย้ายไปจากอาร์ตาคือฉันหลงใหลความหรูหราที่เธอมีซึ่งถูกตอกย้ำซ้ำแล้วซ้ำเล่าผ่านทางทีวี และบางทีฉันก็เหนื่อยเกินไปกับชีวิตของตัวเองในเดนปาซาร์ซึ่งก็อยู่ไปอย่างนั้นแหละ

ไม่รู้สิ บาหลีกัปพลังของมันเป็นแม่เหล็กสำหรับใครต่อใครทำให้ฉันเียน เกอตุต รัปตี กับความสำเร็จของเธอเหมือนจะดึงดูดให้ฉันเข้าไปรุ่มล่อมแสงแพรวพราวที่นั่น ลองบินเป็นแมลงเมาเป็นที่ประคองปีกอันอ่อนแอดูซิ ลองเสี่ยงชีวิตเพื่อหาแสงที่สว่างที่สุด

แล้วเข้านี้ข้อความเอสเอ็มเอสนั้นก็กลับมาหา

สวัสดีมาเด เธอเป็นอย่างไรบ้าง เธอไม่เห็นมาเยี่ยมกรายที่ทำงานของฉันเลย

เหมือนเดิมจะตุต ไม่ว่างเลย ดูเหมือนว่าเจ้านายเขาไม่อยากเห็นฉันหยุดพักเลย

คราวนี้นั้นขอเน มาให้ได้ ฉันกำลังจะจัดงานฉลองเล็กๆ ที่บ้านสิบปีที่ฉันมาอยู่จากอาร์ตา ฉันอยากขอบคุณคุณอิดา เบตารา ในเรื่องสถานะของฉันตอนนี้ ฉันหวังกับการมาของเธอมากนะ การที่เธอมาจะเป็นเหมือนของขวัญสำหรับฉันเสียละ ช่วยมาด้วยนะ ฉันขอร้องเป็นข้อความที่ยาวมาจากเกอตุต รัปตีที่เต็มไปด้วยการขอร้องซึ่ง

ดูเหมือนว่าฉันไม่มีอำนาจที่จะปฏิเสธ เกิดอะไรขึ้นกับเกตุต รัตน์
ผู้ร่ำรวยที่ถึงกับขอร้องฉันเสียหรือ

ได้จะตุต ฉันจะหาเวลาแวะไปหา ไม่เห็นจะต้องขอขนาดนั้นเลย
เกตุต รัตน์ส่งเครื่องหมายจุดคู่กับวงเล็บ :) ซึ่งเป็นเครื่องหมาย
ดีใจ

ครั้งต่อไปเราต้องส่งข้อความทาง WA นะ ฉันจะส่งยิ้มให้เธอได้
ขอบคุณสำหรับดอกไม้ด้วย

เธอส่งเครื่องหมายจุดคู่กับวงเล็บอีกครั้ง

ไม่เป็นไร ฉันชอบส่งข้อความแบบธรรมดา

ฉันพิมพ์เครื่องหมายจุดคู่กับวงเล็บ เพื่อที่เธอจะเชื่อในคำพูด
ของฉัน ภาพที่จะไปเจอกับเกตุต รัตน์เย็นนี้เริ่มแวบเข้ามาล่องหน้า
เมื่อฉันเข้าไปในห้องทำงานของเธอที่เต็มไปด้วยงานภาพเขียนล้น
ของเธอ มันดูน่ากลัวหรือน่าทึ่งเหมือนคำพูดของนักวิจารณ์ที่ชื่นชม
เธอหรือไม่? เท่าที่ฉันจำได้ฉันมักจะขมลูกเมื่อนึกถึงภาพล้นนั้น
เป็นไปได้อย่างไรที่ล้นที่น่าสยของขวญนั้นทำให้เกตุต รัตน์ร่ำรวยได้
ฉันครุ่นคิด

แล้วเย็นนี้ฉันได้เข้าห้องแต่ละห้องของเกตุต รัตน์ ฉันปั่นยิ้ม
หวานหวานให้เธอ เกตุต รัตน์เป็นคนที่มีชื่อเสียง แล้วฉันเป็นอะไร
เมื่อเทียบกับเธอ

“เข้ามาสิมาเด ไม่ต้องเกรงใจนะ ฉันดีใจมากที่มีเพื่อนจาก
หมู่บ้านเดียวกับฉันมาอยู่ในจากรัตนา”

ฉันพยักหน้าเบาๆ ด้วยรอยยิ้มอันแสนหวานที่เตรียมพร้อม
อยู่บนใบหน้าของฉันแล้ว ไหล่ของฉันห่อโค้งเล็กน้อยราวกับแสดง
ความเคารพต่อความสำเร็จของหญิงสาววัยเดียวกันกับฉันที่อยู่
ตรงหน้าฉัน ฉันพยายามอย่างหนักเพื่อข่มความปั่นป่วนในท้อง
ของฉัน รูปล้นต่างๆ ต้อนรับฉันตั้งแต่ประตูที่มีป้ายชื่อ “Ketut
Rapti House of Art” เปิดออกมา ล้นแลบ ล้นเลีย ล้นที่เคี้ยว

หรือลิ้นที่ยังอยู่ในปากที่ปิดสนิท ฉันเกือบกรีดร้องเมื่อเท้าของฉัน
สะดุดกับเปลเด็กรูปลิงยักษ์

เกอดุต รัปตียิ่งชอบใจมากขึ้น พาฉันไปชื่นชมกับงานสะสมลิ้น
ของเธอ เธอดูพอใจกับการแสดงออกบนใบหน้าของฉันที่แสดงความ
ตื่นเต้น เกอดุตดูว่าเร้าใจมากขึ้นเมื่อเราไปถึงห้องสุดท้าย

“นี่คือห้องทำงานหลักของฉัน”

ก้อนของเหลวเกือบจะพุ่งออกจากปากฉันถ้าฉันไม่รีบเอาสองมือ
ปิดปากและแสร้งทำเป็นไอ

“แค็ก ... แค็ก ... แค็ก ...”

“ห้องน้ำอยู่ตรงนั้นเด เธอเป็นอะไร ไม่สบายหรือเปล่า อย่าโหม
งานเกินไปนะ”

เกอดุตยังคงพูดอยู่นอกห้องขณะที่ฉันปล่อยของเหลวชั้นลงใน
โถส้วมหรูหรา

“มาเดมาทำงานที่นี่ละกัน ฉันจะจ่ายเงินเดือนสูงๆ ให้ ฉันดีใจ
ที่ได้อยู่กับเพื่อนจากหมู่บ้านเดียวกัน คนที่ทำงานที่นี่เกือบทุกคนเป็น
คนบาหลิ”

แต่ละนาที่ผ่านไปหลังจากที่ฉันปล่อยของเหลวชั้นไปหารอบ
เอาน้ำฉีดยอย่างรวดเร็วและเทสบูเหลวจำนวนมากเพื่อขจัดกลิ่น
อับเจียน ฉันพยายามปรับสีหน้าต่อหน้าเกอดุต รัปตี แต่ใบหน้า
ของฉันยังคงแดงอยู่ หวังว่าเกอดุต รัปตี จะดูไม่ออก

“โอ...ทำไมหน้าเธอแดงมาก เธอไม่สบายหรือเปล่า”

“ตุต ดูทำฉันคงต้องกลับบ้านแล้ว ฉันรู้สึกไม่สบาย”

“อ้าว เร็วจัง เรายังไม่ได้พูดคุยกันเลย พักห้องรับแขกละกัน
พรุ่งนี้เข้าเราคุยกันใหม่”

“ไม่จ่ะตุต มันบอกไม่ถูก มีความรู้สึกเหมือนฉันเกอร่าฮัน¹
วิญญาณบรรพบุรุษเรียกให้กลับไปบาหลิหรือเปล่าล่ะ?”

¹ ถูกวิญญาณสิง

“หรือ หรือ? ฉันไม่เคยรู้เลยว่ามีเรื่องแบบนี้?”

“ฉันรู้สึกว่ามันแรงมาก ขอโทษนะตุต ฉันต้องกลับบ้านแล้ว ถ้าได้ตัวรถโดยสารแล้วฉันจะกลับไปทำการางาเข้มทันที”

“ขึ้นเครื่องบินเถอะ ฉันจะซื้อให้เธอเอง”

“ตุต ฉันต้องกลับบ้านตอนนี้แล้ว ฉันขอโทษ”

ฉันต้องรีบไปก่อนที่เกอตุต รัปตีจะรังฉันด้วยคำพูดที่ไม่กล้า ปฏิเสธเธอ

“เดี๋ยวลีมาเด...!”

ฉันไม่สนคำเรียกของเกอตุต รัปตีและรีบก้าวไปทางลิฟต์ที่ใกล้ที่สุด จนเมื่อไม่เห็นร่างเกอตุต รัปตีฉันก็วิ่งจ้ำโดยไม่ให้มีเสียงเสียงเรียกของเกอตุต รัปตียังคงแว่วให้ได้ยิน แต่ลิฟต์ที่เปิดออกช่วยให้ฉันรอดจากเธอ

ฉันถอนหายใจโล่งอกพลางกุมหัวซึ่งยังคงมึนกับสารพัดลึนที่เรียงรายตามทางเดินยาวไปทางห้องทำงานหลักของเกอตุต รัปตี เป็นห้องที่มีลักษณะเป็นโพรงโดยมีลิ้นสีแดงเลื้อยห้อยลงมา ฉันชนลูก ท้องไส้ปั่นป่วนอีกครั้งเมื่อสมองของฉันย้อนกลับไปภาพตุ๊กตารูปลึนที่เบียดเสียดกันตามพื้นหินอ่อนที่เราผ่านไป

นับจากวันนี้ฉันต้องหาวิธีหลีกเลี่ยงเกอตุต รัปตี ฉันจะต้องทิ้งเบอร์ม็อดิอี่ เกอตุต รัปตีต้องรู้ไม่ได้ว่าฉันไม่เคยกลับบ้านเหมือนที่ฉันบอกเธอ หรือวิญญาณผีบรรพบุรุษอย่างที่ผมเล่า

กริ่ง!.....

“สวัสดี”

“สวัสดี มาเดใช่ไหม?”

เลือดของฉันสูบฉีดขึ้น เสียงนี้ฉันคุ้นเคยมาก

“สวัสดีมาเด นี่เกอตุต รัปตีนะ”

หัวใจของฉันดูเหมือนจะหยุดไปหลายอึดใจ

“เกอตุตรู้หมายเลขโทรศัพท์มือถือของฉันได้อย่างไร”

“ฉันกำลังอยู่ที่บ้านของเธอในหมู่บ้าน”

หัวใจของฉันยิ่งเต้นเร็วขึ้น

“ทำไมเกอตุตไปที่บ้านฉัน”

“ก็มาเดบอจะกลับบ้านโดยเร็วที่สุด เพราะฉันโทรศัพท์หา มาเดไม่ได้จึงตัดสินใจบินมาบาหฺลีเพื่อพบกับมาเด แม่เธอบอกว่ามีคนขโมยโทรศัพท์มือถือของมาเดไป ใช่ไหม?”

ฉันถึงกับสะอึก หดคำพูดที่จะเอ่ย

“ทำไมถึงไม่ได้กลับบ้านล่ะ เงินค่ารถหมดหรือ”

“ไม่ใช่ตุต ฉันตั้งใจจะไม่กลับบ้าน ขอโทษนะที่โกหกเธอ ฉันกลัวที่จะบอกความจริงกับเธอ”

“กลัวทำไม ฉันไม่ใช่สัตว์ประหลาดนี่”

“จริง ๆ แล้วฉันรู้สึกขนลุกเมื่อเห็นพวกมันในห้องทำงานของ เกอตุต ฉันมีนหัวและอยู่ในห้องนั้นไม่ได้แล้ว”

“แค่นั้นเอง ... ฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ ... ทำไมต้องกลัวที่จะพูดละ มาเดทำเหมือนไม่รู้จักฉัน ฉันไม่ใช่จะโกรธอะไรง่าย ๆ”

“เกอตุตเป็นคนประสบความสำเร็จไปแล้ว ฉันไม่ควรพูดอย่างนั้น”

“มาเด... มาเด... ฉันเดี๋ยวนี้กับเมื่อก่อนก็เหมือนเดิมนั้นแหละ”

“ยกโทษให้ฉันนะที่โกหกเธอ”

เกอตุต รับผิดชอบหัวเราะลั่นที่ปลายสาย ฉันได้แต่เงยบฟง เกอตุต รับผิดชอบเพียงลำพังไม่ต่างจากเกอตุต รับผิดชอบเมื่อสิบปีที่แล้ว อันที่จริงแล้วเกอตุต รับผิดชอบที่ฉันเคยรู้จักคือ เกอตุต รับผิดชอบคนซื่อๆ และมักซ่อนตัวอยู่ตรงมุมห้องเรียน เกอตุต รับผิดชอบนี้เป็นเกอตุต รับผิดชอบที่ชอบหัวเราะดัง ๆ ราวกับว่าความโศกเศร้าทั้งหมดได้เหือดหายไปจากใจของเธอ

ทันใดนั้นเสียงหัวเราะก็หยุด เหมือนมีสายฟ้ามากระชากมัน

“ก่อนที่มาเดจะหนีไปอีก ฉันขอพูดในสิ่งที่ฉันอยากจะบอก
ผ่านการโทรศัพท์ครั้งนี้เลย”

“พูดเลยตุต”

“ความหมายของฉันก็คือเชิญมาเดไปที่บ้านฉัน”

ฉันค่อย ๆ ถืโทรศัพท์ไว้ที่หูของฉัน เชื่อว่าเกตุตุต รัปตีเห็นมัน
อาจเพราะนานมานี้ฉันเชื่อว่าเกตุตุต รัปตีมีเวทมนตร์อยู่ในตัว

“หลังจากผ่านไปสิบปีปรากฏว่าลีนฉันทำเสียง “ต” ลึก ๆ ไม่ได้
ลีนของฉันแบน เป็นแบบปกติทั่วไปเสียแล้ว”

“มีอะไรผิดหรือตุต เกตุตุตอยู่ในจากร์ตามานานแล้ว ติดต่อ
สัมพันธ์กับคนหลากหลาย เวลาที่เหมือนกับรถไถ เวลาที่อาจทำให้
ลีนของเกตุตุต แบนราบไป ฉันคิดว่าแบบนั้นดีกว่า ฉันมักจะอายุ
เวลามีคนมาตีตรา เสียง “ต” ลึก ๆ ฉันกลัวคนจะจดจำ นั่นทำให้
ฉันดูแตกต่าง ฉันกลัวคนที่เกลียดความแตกต่าง”

“ปัญหามีมากกว่านั้นมาเด”

“แล้วปัญหานั้นคืออะไร?”

“หลายวันมานี้ฉันก็ตกใจที่พบว่าเสียงฉันแบน ตกใจกับ
ความเห็นของผู้คนจำนวนหนึ่งที่พูดว่าเสียงฉันแบน สิบปีที่ผ่านมา
บางที่ฉันอาจรู้สึกมีความสุข ฉันได้งานในทุกที่ แต่ตอนนี้ลีนแบน ๆ
นั่นเป็นหายนะครั้งใหญ่”

“หายนะหรือ?”

“ฉันไม่สามารถสร้างสรรค์ภาพวาดของลีนได้อีกต่อไป จริง ๆ
แล้วลีนที่ฉันภาคภูมิใจนั้นสร้างปาฏิหาริย์เฉพาะตอนที่ลีนฉันทำให้
เกิดเสียง “ต” ลึก ๆ เท่านั้น”

“ปาฏิหาริย์เหลือเกิน”

“นั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้ฉันมาพบมาเด”

“ฉันเกี่ยวข้องอะไรกับเรื่องพวกนั้น”

“ฉันอยากให้มาเดส่ง “ต” ลึก ๆ มาให้ฉัน”

“น้ำมันส่งต่อกันได้ด้วยหรือ”

“ได้สิ ต้องได้ หากไม่ได้สิ่งนั้น ฉันจะกลับมายากจนอีกครึ่ง และ กลายเป็นเกตุต รัปตีคนเดิม เกตุต รัปตีคนโง่ มาเดอยู่ที่กรุง จาการ์ตาปีเดียว ตัว “ต” ของมาเดยังคงเป็นเสียงลึกลับมาก”

“ฉันยังไม่มั่นใจว่ามันสามารถส่งต่อให้ได้”

“มั่นใจเถอะมาเด” เกตุต รัปตีขึ้นเสียงสูง “ฉันจะจ่ายให้เธอ ด้วยราคาแพงมาก ๆ” ฉันรู้สึกตึบตันกับการที่เกตุต รัปตีทำเสียง กดดัน “แล้วถ้าจำเป็น ก็จะทำตัดศัลยกรรมเปลี่ยนลิ้นกัน”

บรีออออ..... โทรศัพท์มือถือตกลงมากับพื้นกระเบื้องอย่างแรง หลายชิ้นส่วนกระจ่ายไปทุกสารทิศ ฉันจ้องมองไปหลายอึดใจและ นิ่งงัน แฮือ... ฉันถอนหายใจด้วยความโล่งอก

“Apa kau sungguh ingin tinggal di dunia yang
mengkhianati kesetiaanmu?”

“เธอต้องการมีชีวิตอยู่ในโลกที่ทรยศต่อความภักดีของเธอจริง ๆ หรือ?”

ชายแห่งเมืองทวยเทพ

Laki-laki dari Negeri Peri

ฉันถอดเสื้อคลุมชุดนอนและชายคนนั้นก็ปรากฏตัวต่อหน้าฉัน เหมือนหลุดมาจากมิติอื่น โลกเงียบเหมือนหยุดไปหลายชั่วอายุ เขามีใบหน้าหล่อเหลาเกินบรรยาย เหมือนใบหน้าของเหล่าทวยเทพริมฝีปากของเขายิ้มอย่างอ่อนหวานและมองมาที่ฉันด้วยดวงตาที่เปล่งประกาย สายตาของฉันเคร่งเครียดกับนิ้วมือที่เคลื่อนไหวอย่างบ้าคลั่งบนแป้นพิมพ์โดยไม่สนใจเขา เขานั่งตรงหน้าฉัน ไม่เอ่ยคำใด ๆ

“เฮ้ย...คุณเป็นใคร คุณมาทำอะไรอยู่ตรงนี้ ฉันมีงานยุ่งอยู่นะ อย่มาทวงฉันได้ไหม ถ้าพรุ่งนี้ฉันไม่ได้งานออกมาตามเวลาที่กำหนดนะฉันตกงานแน่”

เขายิ้มบาง ๆ ด้วยใบหน้าที่สงบราวกับน้ำทะเลสาบ เขายังคงมองมาที่ฉันพร้อมกับรอยยิ้มของเขาที่หวานราวกับน้ำตาล

“ตราบดีที่ฉันอยู่ตรงนี้ เวลาจะหยุดเดิน คุณสามารถพักผ่อนได้นานเท่าที่คุณต้องการ”

“คุณเป็นใครกันถึงหยุดเวลาได้ คุณเป็นพระเจ้าหรือ”

ชายคนนั้นยิ้มเล็กน้อย “ไม่ใช่ ฉันเป็นแค่คนที่ได้รับของขวัญเพื่อจัดการกับเวลา”

“อย่าพูดนะว่าฉันกำลังฝัน และคุณกำลังจัดการกับเวลาในความฝันของฉัน”

“ทำไมเธอถึงกังวลใจจังว่าเธอฝัน”

“ถ้าฉันกำลังฝันนั้นหมายความว่าฉันกำลังนอน ถ้าฉันนอนหลับนั้นหมายความว่าฉันลืมงานที่วางสุมอยู่บนโต๊ะ ซึ่งต้องทำงานให้เสร็จก่อนถึงเวลาเช้า ถ้างานไม่เสร็จฉันจะโดนไล่ออก ปลุกฉันสิ”
ฉันขอร้องด้วยเสียงตื่นตระหนก

ชายคนนั้นยิ้มเล็กน้อย “ใจเย็น ๆ ถ้าเธอตกงานเธอจะได้งานใหม่”

“เฮ้ย... พูดเป็นเล่น เป็นเรื่องง่ายหรืออะไรที่จะหางานใหม่นะ”
ฉันสับสนมากขึ้น ฉันรู้สึกว่ามีผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าฉันได้อบรมฉันในสิ่งที่เขาไม่รู้ ความวิตกกังวลของฉันเกิดขึ้นเพราะฉันรู้สึกว่ามีผู้ชายคนนี้ดูเหมือนจะควบคุมฉันได้และฉันไม่สามารถทำอะไรเพื่อต่อต้านเขา ฉันก็มึนงงเหมือนควายถูกสนตะพาย

“ฉันแค่ขอให้เธอทำอะไรอย่างหนึ่ง เธอทำได้ไหม?”

“ทำอะไร?”

“ใจเย็น ๆ และฟังฉัน ลืมให้หมดแล้วนั่งสบาย ๆ ขึ้นหน้าใหม่บนโน้ตบุ๊กของเธอและเขียนเรื่องราวของฉัน” เขากล่าวต่อ

มือของฉันเคลื่อนไหวตามคำสั่งของเขา ดูเหมือนชายรูปงามที่อยู่ตรงหน้าฉันทำให้ฉันระหวยด้วยคำพูดที่นุ่มนวล ความจำเกี่ยวกับกองกระดาษบนโต๊ะทำงานฉันไหลพรวดมา ทำให้ฉันอารมณ์เสียไปหลายอึดใจ แต่รอยยิ้มอันแสนหวานของเขาดูเหมือนสลایความกลัวของฉัน เหมือนน้ำเย็นจากภูเขาราดรดลงมายังเรือนร่างที่มอมแมมและไม่ได้อาบน้ำมาหลายวัน

ที่แปลกเข้าไปอีกคือความรู้สึกของฉันทันทีเต็มไปด้วยความ
ปรารถนาจนล้นปริ่ม ฉันทิมพ์ตลอดทั้งคืนโดยไม่่วงนอนและไม่รู้สึก
เหนื่อยล้าแม้แต่น้อย เขาพูดไปเรื่อย ๆ และฉันทันทีเขียนมันลงไป
ฉันทิมพ์และใบหน้าของฉันทันเปลี่ยนเป็นสีแดงระเรื่อ กำซาบกับเสน่ห์
ของชายที่อยู่ตรงหน้าฉันทัน หัวใจของฉันทันเบิกบานเหมือนใบไม้ที่กำลัง
เรียวกับการมาของวสันตฤดู

ความเย็นของยามเช้าที่กระทบใบหน้าฉันทันทำให้ฉันทันรู้สึกตัว
ฟ้าสว่างแล้ว ฉันทันยังคงทิมพ์ด้วยใบหน้าที่สูงบ

“ฉันทันต้องไปแล้ว พรุ่งนี้ฉันทันจะมาอีก” เขามองมาที่ฉันทันด้วยรอยยิ้ม
รอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความหวานและทำให้ฉันทันอยากให้ลิ้นได้ลิ้มรส
ความหวานนั้น

“คุณจะมาอีกเรื่อย ๆ ใช่ไหม?”

“ใช่” เขาตอบ

“จนถึงเมื่อไร?”

“จนกว่าเธอจะเขียนเรื่องราวของฉันทันจบ”

“ในเมืองของคุณ ดินแดนแห่งทวยเทพไม่มีนักเล่าเรื่องหรือ?”

เขาตอบคำถามของฉันทันด้วยเพียงรอยยิ้มเท่านั้น ชั่วพริบตา
เงาของเขาก็หายไป ไม่กี่วินาทีต่อมาฉันทันรู้สึกตัวว่าฉันทันยังอยู่ที่เดิม
เหมือนตอนก่อนที่ชายคนนั้นจะมา เพียงแต่ครั้งนี้ใจฉันทันเต็มไปด้วย
ความสงบนิ่ง ฉันทันจัดการกับกองกระดาษตรงหน้าฉันทันอย่างรวดเร็ว
และกระตือรือร้น ความตึงเครียดผ่อนคลายบนใบหน้าของฉันทัน
ฉันทันออกจะผิดหวังว่าทำไมฉันทันถึงได้ลืมถามชื่อผู้ชายคนนั้น รอยยิ้ม
หวานของเขายังอยู่ในความทรงจำของฉันทัน คืนนี้ฉันทันจะฝันถึงเขา

เอาเข้าจริง ในวันถัดมาเขาไม่ได้กลับมาตามที่สัญญาไว้ ทั้งที่ฉันทัน
รอเขาด้วยใจเต้นถี่ ตลอดทั้งวันใจของฉันทันเต็มไปด้วยภาพของเขา
เวลาเพียงคืนตรง หัวใจของฉันทันเต้นถี่และเร็วขึ้น แก้มของฉันทันเป็น
สีแดง พยายามกลั่นความรู้สึกสุขใจที่ล้นปริ่ม แต่นาทีผ่านไปกับ

ความว่างเปล่า เป็นเวลาสองชั่วโมงที่ฉันรอด้วยความรู้สึกสับสน ฉันถอนหายใจด้วยความผิดหวัง บางทีผู้ชายคนนั้นคงมาปรากฏกายเพียงครั้งเดียวและจะไม่กลับมาอีกเลย

ฉันตัดสินใจปิดคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กและลืมเขาเสีย เขาเป็นเพียงความฝันที่ปรากฏขึ้นเพียงชั่วครู่ ฉันยังสามารถใช้ชีวิตเขาขึ้นมาในความทรงจำและในความฝันของฉัน ในโลกแห่งจินตนาการที่ฉันสามารถสร้างขึ้นเองได้

ในวันต่อๆ มาเขาก็ไม่ปรากฏตัว ฉันเริ่มสงสัยว่าเขาจะกลับมาอีกไหม แต่ฉันยังจำเขาได้ชัดเจนมาก ผู้ชายที่รูปร่างเหมือนดังเทพบุตร กับรอยยิ้มที่หวานหยดย้อย

ตอนนี้เขากลายเป็นผู้ชายที่ปรากฏในจินตนาการของฉันตลอดเวลา ฉันจินตนาการว่าเราเป็นคู่รักกัน ทุกๆ ครั้งเราจะพูดคุยหัวเราะและมีเรื่องคุยกันไม่หยุด

ทุกครั้งที่ฉันอยู่ในสถานการณ์แย่ๆ การปรากฏตัวของเขากลายเป็นโอเอซิสที่ทำให้หัวใจของฉันจุ่มเย็นลงอีกครั้ง

เดือนๆ ผ่านไป โลกเหมือนเป็นศัตรูของฉัน สู้แข่งฉันด้วยความขมขื่นอย่างไม่รู้จบ เวลาเพื่อนๆ ของฉันบ่นถึงความขมขื่น ฉันพยายามแนะนำพวกเขาให้รู้จักกับผู้ชายคนนั้น ชายที่มีรอยยิ้มหวาน รอยยิ้มของเขาสามารถกำจัดความขมขื่นทั้งหมดที่คุณกลักรลนมันในชีวิตแต่ละวันของคุณ พวกเขากลับหัวเราะใส่ฉัน พวกเขาอาจลำบากจริง แต่พวกเขายังไม่บ้า

พวกคนโง่ ใจดีของฉันถูกตอบแทนด้วยคำพูดร้ายๆ ฉันตัดสินใจที่จะไม่ไปเสวนากับพวกเขาอีกต่อไป ใครจะอยากกลับไปสู่โลกแห่งความจริง ในเมื่อโลกแห่งจินตนาการมีความสุขยามกว่า

ฉันแบ่งชีวิตของฉันออกเป็นสองโลก โลกแห่งความจริงที่ซึ่งฉันต้องจัดการกับกองกระดาซ เริ่มเก้าโมงเช้า เลิกห้าโมงเย็น พูดคุย

ตกทายตามมารยาทกับคนทำงาน และก้มหน้าเคารพเจ้านายใหญ่
ของฉัน ไม่ลืมที่จะยิ้มหวานๆ ให้กับทุกคนที่ฉันพบตั้งแต่คนขับ
มอเตอร์ไซค์รับจ้าง พี่ผู้หญิงขายข้าวนาชี้อาตุก พี่ผู้ชายคนขับรถ
สองแถว ไปจนถึงคนร้องเพลงบนรถประจำทาง ฉันต้องการส่ง
ความสุขใจของฉัน

ทุกครั้งเมื่อถึงเวลาห้าโมงเย็น ฉันจะรีบเร่งกลับบ้าน เมื่อฉัน
กลับถึงบ้านฉันรู้ว่าฉันสามารถพบเขาได้อย่างอิสระเสรี

สมบูรณ์แบบ !

เช้าวันนั้นไม่มีแสงสังหรณ์ใดเลยนอกจากอากาศที่แห้งผาก
เพื่อนที่ดีคนหนึ่งในที่ทำงานของฉันกระซิบบอกเรื่องที่เขาซุบซิบกัน

“เตรียมหางานใหม่เลย เธออยู่ในรายชื่อพนักงานที่จะถูก
ให้ออก”

ลมหายใจของฉันติดขัด ดูเหมือนออกซิเจนจะถูกดูดออกจาก
ห้องนี้

“ฉันทำอะไรผิดหรือ?” ฉันถามแบบติดอ่าง “ก็ฉันทำงานทุกอย่าง
เป็นอย่างดี”

“ไม่รู้สิ ได้ยินมาว่าเหตุผลหนึ่งก็เพราะเธอค่อนข้างแปลก
ประหลาด”

“แปลกประหลาด...”

แปลกประหลาด คำนี้เหมือนมีดแทงเข้าที่กลางใจฉัน

เย็นวันนั้นฉันได้แต่ครุ่นคิดทรมานกลางพายุทอร์นาโดแห่งความ
โกรธแค้นอยู่ในใจ เม็ดเหงื่อเย็นเยะเยือกไหลหยอหยนอะหนะ
พร้อมกับโรคระบาดที่รุกร้าใจมตีโลกเล็ก ๆ ของฉัน ในเมืองนี้
ฉันอยู่ตัวคนเดียว ฉันจะทำอะไรหากไม่ได้ทำงาน

ขณะที่ฉันหมดเรี่ยวแรง วิดกกังวล นาฬิกาบนผนังก็ชี้เวลา
เที่ยงคืนตรง

ฉันยังคงนั่งกังวลอยู่ข้างเตียงในขณะที่ใบหน้าของชายคนนั้น

ปรากฏอยู่ตรงหน้าฉัน เหมือนภาพในกระจกที่มีใบหน้าแตกต่างกัน
มองมาที่ฉันด้วยใบหน้าที่เปล่งประกายและรอยยิ้มอันแสนหวาน

“ทำไมคุณมาตอนที่ฉันมีสภาพแย่ๆ แบบนี้ล่ะ”

“สภาพแย่ๆ ของเธอนั้นแหละเรียกฉันมา”

“คุณเป็นเทพแห่งการช่วยชีวิตหรือ? คุณพยายามจะช่วยชีวิต
ฉันหรือ”

“ฉันเป็นแค่ผู้ขายธรรมดาจากเมืองอื่น”

“ถ้าคุณไม่ใช่พระเจ้า คุณควรไปเสียเถอะ ชีวิตของฉันไม่มีใคร
ช่วยได้อีกแล้ว”

“ฉันไม่ใช่พระเจ้าและไม่สามารถช่วยชีวิตเธอได้ แต่ถ้าเธอ
ต้องการ เธอมาที่เมืองของฉัน เพื่อที่เราจะได้อยู่ด้วยกัน ฉันชอบเธอ
เธอก็ชอบฉันเหมือนกันใช่ไหม”

ฉันกลืนน้ำลายที่ขมคอแล้วตอบไปว่า “ใช่”

“เธออยากไปอยู่กับฉันไหม?”

ไม่มีข้อเสนอใดที่ดึงดูดใจไปกว่าข้อเสนอของชายที่อยู่ตรงหน้า
ฉันนี้ เขาหล่อเหมือนเทพบุตรและชวนให้ไปกับเขา ไปยังสถานที่
ที่มีก้อนเมฆที่อยู่ไกลสุดตา เขาช่างมาได้ถูกจังหวะเวลาตอนที่ชีวิต
บนโลกนี้ของฉันมาถึงจุดต่ำสุด

“แต่...”

“ทำไมต้องมีคำว่าแต่ด้วยล่ะ? ลองถามใจเธอด้วยคำถามง่ายๆ
ว่าเธอมีความสุขได้อยู่กับฉันไหม ถ้าใช่ เธอก็ไปอยู่กับฉัน”

“แต่ที่นี้เราไม่คิดง่าย ๆ แบบนั้น ฉันต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ
ก่อน”

“มีอะไรในโลกนี้ที่ขอให้เธอคิดอย่างรอบคอบ เธอมีสถานที่
ที่ดีแล้วหรือ และเธอมีความสุขไหม”

น้ำตาของฉันไหลรินผสานอารมณ์ร้อนรุ่ม “จริงอยู่ไม่ใช่ แต่...”

“เธอได้พยายามและทำงานอย่างหนักมาตลอดใช่หรือเปล่า?”

ความอดทนของฉันขาดสะบั้น ฉันสะอื้นไห้เหมือนเด็ก เหมือน
มีใครบางคนขุดและถลกหนังชั้นที่ลึกที่สุดของความรู้สึกของฉัน

“ฉันพยายามอย่างหนัก” ฉันพุดปนสะอื้น

“เธอต้องการมีชีวิตอยู่ในโลกที่ทรยศความรักดีของเธอจริง ๆ
หรือ?”

ฉันร้องไห้ออกมาดัง ๆ “ไม่...ไม่...ไม่...”

ชายคนนั้นจูบปากฉันอย่างนุ่มนวลและกอดฉันไว้ในอ้อมแขน
ของเขา ฉันจมลงไปในทะเลสาบที่มีเจ็ดชั้นสี น้ำช่างหวานฉ่ำราวกับ
น้ำที่ถูกเก็บไว้เป็นเวลานานในรากไม้ซึ่งได้รับเครื่องบูชาเล็ก ๆ
จากผู้ที่มาบูชาเป็นเวลาหลายปี ฉันตัดสินใจว่าน้ำลึกลงไปจน
ถึงเวลาที่จะจำตัวเองไม่ได้และหยุดคิดถึงคำว่าแต่

*“Hanya perempuan-perempuan kuat yang dapat mencintai,
tanpa mencemaskan balasan atas cintanya.”*

*“ผู้หญิงที่เข้มแข็งเท่านั้นที่สามารถรักได้
โดยไม่กังวลว่าจะได้รับรักหรือเปล่า”*

ผู้ชายเจ้าชู้

Laki-laki Berhidung Belang

เป็นเรื่องง่ายเสมอที่จะรู้จักผู้ชายเจ้าชู้ มันจะเตือนคุณให้นึกถึงมนุษย์ที่มีผิวลายเสือ สังกะสีปากจุมูกให้ดี ๆ ผู้ชายเจ้าชู้จะมีปากจุมูกที่เคลื่อนไหวรวดเร็ว เหมือนหมูที่ชอบร้องอู๊ด ๆ รืออาหารให้คนเขาขุน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเรดาร์ในดวงตาของเขาจับจ้องสิ่งมีชีวิตที่สวยงามซึ่งดึงดูดความสนใจของเขา ถ้าคุณใส่ใจอย่างละเอียด จมูกนั้นมักส่งน้ำมูกลงบนพื้น

ต่อมาคุณต้องใส่ใจกับดวงตาของเขา จากสายตา คุณสามารถอ่านทุกอย่างได้หมด ผู้ชายประเภทนี้มีดวงตาที่ล่อลวงและเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว คุณควรรู้ว่าปกติดวงตาของพวกเขาจะเหนียวเหมือนกาว super glue เมื่อจับจ้องผู้หญิงที่ดึงดูดใจเขา

ช่างน่าอัศจรรย์ใจนัก ผู้ชายแบบนี้ทำให้ผู้หญิงตกหลุมรักได้ง่าย เพราะปากของเขานั้นหวานปานขนมทาร์ต เสียงเล็กเสียงน้อยเหมือนขนมปังกระเทียม คำคมนั้นออกจากปากของเขาได้ง่าย

เหมือนชนห่านที่พัดปลิวตามสายลม ไม่ใช่เพราะเขาเป็นคนช่างโกหก หรือพวกช่างเจรจา แต่เพราะเขาเป็นพวกบูชาผู้หญิง

ผู้หญิงทุกคนที่ดึงดูดใจเขาจะได้รับการเทิดทูนจากเขาอย่างสุดหัวใจ คุณจะรู้ชัดว่าคุณไม่ได้เป็นหนึ่งเดียวสำหรับเขา ผู้หญิงทุกคนที่สวยสำหรับเขาทำให้เขาสนใจ เขาจะเทิดทูนผู้หญิงคนนั้นเหมือนกับที่เทิดทูนคุณ ยกนิ้วให้เลย เขาสามารถหาเหตุผลที่ทำให้เขาไม่รู้สึกลด เขาทำไปอย่างธรรมชาติของเขาโดยไม่ต้องคิดมากอะไร นี่เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้หญิงคลั่งรวมทั้งตัวคุณด้วยใช่ไหมล่ะ

เวลาเขาอยู่ต่อหน้าคุณ ระวังด้วยนะ ระวังกับดักทั้งหมดของเขา แววดตาของเขาจะดึงดูดคุณเหมือนเครื่องสูบ แล้วคุณก็คิดว่าคุณเป็นผู้หญิงที่สวยที่สุดในโลก เพราะปากหวานหยดย้อยของเขาที่ชมความงามของคุณ ยิ้มหวานๆ ของคุณ และวิธีการพูดที่อ่อนโยนของคุณ ความรู้สึกของคุณจะเหมือนกับจรวดที่พุ่งขึ้นไปบนห้วงอวกาศ รวากับว่าคุณเป็นผู้หญิงที่สวยที่สุดในโลก ด้วยความรู้สึกที่ชอบทั้งหมดนี้คุณสามารถเข้าอกเข้าใจสิ่งที่ร้ายๆ ที่สุดที่เขาทำ คุณพยายามที่จะคิดว่าเขาไม่ได้ทำอะไรหรือนั่นอาจเป็นคำโกหกจากการมองด้านเดียวของคนที่อิจฉาคุณ เพราะคุณไม่ต้องการลดทอนความสุขของคุณ

ในขณะที่ใจคุณเจ็บปวดที่เห็นเขาอยู่กับผู้หญิงอื่น คุณจะปลอบใจตัวเองซ้ำๆ เขาเป็นผู้ชายที่ดีที่สุดที่ฉันเคยมี ชายคนอื่นไม่สนใจฉัน มัวแต่เล่นบอลหรือเล่นไพ่กับเพื่อนๆ ของเขา ผู้ชายคนนี้มองมาที่ฉันเมื่อเราเผชิญหน้ากัน ผู้ชายคนนี้สังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงในใบหน้าของฉัน ใครกันที่เคยทำแบบนั้นมาก่อน แม้แต่แม่ของฉันก็ไม่เคยทำ ครอบครัวของเรายุ่งเกินไปกับกิจวัตรของแต่ละคน เราจึงไม่เคยมีเวลาใส่ใจซึ่งกันและกัน เวลาใส่ใจซึ่งกันและกันไม่เคยมีอยู่ในพจนานุกรมของเรา

ถ้ามองข้ามความไม่ซื่อสัตย์ของเขา เขาเป็นคนที่สมบูรณ์แบบ

ตามภาพในฝันของคุณ เสียงของเขานุ่มนวลเหมือนเจ้าชายในนิทานซินเดอเรลล่า เขาจะถามด้วยเสียงเบา ๆ ว่าคุณสบายดีไหมในวันนี้ ถามว่าคุณกินข้าวหรือยัง ในบางครั้งเขาให้ของขวัญคุณเป็นดอกกุหลาบหนึ่งดอกหรือช็อกโกแลตชิ้นหนึ่งที่ผูกด้วยริบบิ้นสีชมพู เขารู้ดีว่าคุณต้องการอะไรจากผู้ชายคนหนึ่ง

จะเป็นไปได้อย่างไรที่คุณจะไม่ถูกเขาชื่นชม เขาเป็นผู้ชายที่โรแมนติกที่สุดที่คุณรู้จัก เมื่อถึงเวลาที่คุณเกือบจะรู้ว่าเขาหลอกคุณ เขาจะเป็นคนฉลาดสุดยอที่หาสารพัดเหตุผลมาตอบเสมอ ทุกครั้งที่คุณรู้สึกว่าคุณนั้นแปลก ๆ คุณก็พยายามมองข้ามเสีย บางครั้งความไม่รู้ก็ช่วยบรรเทาได้มากกว่า การรับรู้เป็นเหมือนประทัดที่ระเบิดทำลายความสุขของคุณได้ ยิ่งไปกว่านั้นคุณได้เสพติดกับการได้อยู่ใกล้เขาไปแล้ว ยาเสพติดที่เรียกว่าความรัก

ใบหน้าของเขาดูใสซื่อบริสุทธิ์ตลอดเวลา เมื่อมีปัญหาผุดขึ้นมา คุณจะนึกภาพว่าตัวเองถูกลากเข้าไปในวังวนแห่งละครเท่านั้น เหมือนในภาพยนตร์ที่คุณดูและเขาเป็นพระเอกในเรื่องที่ถูกกลั่นแกล้งด้วยปัญหา อาจถูกใส่ร้ายหรือทำร้ายโดยคนที่อิจฉาเขา

ใบหน้าที่โศกเศร้าและเต็มไปด้วยความเสียใจของเขาทำให้คุณรู้สึกปลอดภัยเสมอ ดูเหมือนเขาอาจทำร้ายคุณแต่เขาไม่ได้ตั้งใจให้เป็นเช่นนั้น สถานการณ์ต่างหากที่ทำให้จำยอม ผู้ชายคนนี้เป็นเพียงฮีโร่ที่กำลังได้บททดสอบในชีวิตของเขา ทั้ง ๆ ที่เขาต่อสู้ดิ้นรนสุดชีวิตของเขาแล้ว ความคิดนี้ทำให้คุณรู้สึกสบายและคุณยังรู้สึกว่า คุณเป็นส่วนหนึ่งของละครเรื่องนั้น เป็นนางเอกของเรื่อง เป็นผู้หญิงคนเดียวที่เข้าใจเขาในขณะที่โลกทั้งโลกเกลียดเขา

คุณหวังว่าคุณจะเป็นของเขาจนถึงตอนสุดท้าย ความรู้สึกนั้นจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลงไม่ว่าจะด้วยเหตุใด บางครั้งคุณกลัวความรู้สึกของตัวเอง ความรู้สึกที่เปลี่ยนไปของคุณจะเป็นหายนะที่ร้ายแรงที่สุด คุณไม่ต้องการตื่นขึ้นมาในเช้าวันหนึ่งและเกลียดเขาอย่าง

จะเป็นจะตาย เพราะการเกลียดเขาทำให้เจ็บปวดใจยิ่งกว่าสิ่งที่เขาทำ สิ่งที่เขาทำข้างนอกนั้นจะไม่ใช่ปัญหาใหญ่ตราบใดที่คุณไม่รู้

คุณต้องพูดซ้ำ ๆ ว่าผู้หญิงที่เข้มแข็งเท่านั้นที่สามารถรักได้โดยไม่กังวลว่าจะได้รับรักหรือเปล่า ผู้หญิงที่อ่อนแอจะมองหาผู้ชายที่รักพวกเธอมากกว่า คุณพูดกับตัวเองในฐานะผู้หญิงที่เข้มแข็งรักทำให้คุณมีความสุขแม้ว่าคุณจะไม่ใช่อะไรหนึ่งเดียวของเขาก็ตาม

ความคิดเห็นที่แสดงถึงความดีอันนั้น ฉันหวังว่าสักวันคุณจะไม่ค่อยใจที่เป็นผู้หญิงดีอันนั้น ต่อไปคุณจะได้เข้าใจว่าความดีอันของคุณนั้นเสียเวลาเปล่า

คุณต้องรู้ว่าดวงตาของเขาที่มองคุณด้วยตาเป็นประกายและเสียงอ่อนโยนเมื่อเรียกหาคุณนั้นไม่ใช่คู่รักสำหรับคุณ เขาเพียงแต่ชอบรูปร่างของคุณ เขาเกิดทนรูปร่างคุณ ปรกภายในดวงตาของเขาที่คุณเรียกว่าความรักนั้นเป็นเพียงการสะท้อนความรักของเขามีต่อตัวเอง ผู้ชายแบบนี้เป็นคนประเภทที่รักตัวเองมากเกินไป เขาไม่ยอมทนความเจ็บปวดใจเพื่อครอบครองบรรดาผู้หญิงที่ดึงดูดใจเขา เขาไม่รับผิดชอบต่อความเจ็บปวด ไม่สนใจความเจ็บปวดที่ทำร้ายจิตใจเธอ และกับผู้หญิงอื่นๆ ก็เช่นกัน

ลองจดจำช่วงเวลาที่คุณมีความสุขอยู่กับเขา คุณจำความสุขนั้นไว้ คุณจะพบกับความเจ็บปวดที่มาพร้อมกัน เหมือนโดนทิ่มแทงหนึ่งที่ด้านหนึ่งมีรสหวานและอีกด้านหนึ่งมีรสขม ดอกไม้ที่ข้างหนึ่งมีกลิ่นหอมอีกข้างหนึ่งมีกลิ่นเน่าเหม็น ความสุขเรงราวเกี่ยวข้องกับความรู้สึกเจ็บปวด คุณแค่เสพติดกับความสุขนั้นที่คุณไม่ค่อยได้รับ คุณพยายามที่จะลืมและลบเลือนความเจ็บปวด คุณเชื่อมั่นในตัวเองว่า ความสุขนั้นเป็นจริงในขณะที่ความเจ็บปวดที่มาพร้อมกับมันเป็นเพียงมายาเท่านั้น

ตอนนี้การตัดสินใจอยู่ในมือคุณ คุณจะใช้ชีวิตของคุณเพื่อเชื่อใจคนที่ปล่อยให้คุณเก็บความรู้สึกเจ็บปวดไปตลอดชีวิตหรือ?

คนคนหนึ่งสำหรับฉันนั้นไม่สามารถรักใคร่ได้นอกจากตัวเอง คุณยัง
จะยืนยันว่าเป็นผู้หญิงที่เข้มแข็งคนนั้น คนที่รักได้โดยไม่ได้รับรัก
กลับมาหรือ? ให้คำตอบของคุณกับหมู่เมฆดำทะมึนที่เคลื่อนคล้อย
ลอยหนีออกจากความมืดมิดอันมืดมน

“Ta ada yang datang, yang tak pernah pergi.”

“ไม่มีอะไรที่มาโดยไม่เคยไป”

ผู้ชายที่ก้าวข้ามกับผู้หญิงบนทางแยก

*Laki-laki yang Menyeberang dan Perempuan
di Tepi Persimpangan**

ส่วนที่ 1: ผู้ชายที่ก้าวข้าม

ทุกครั้งที่มีบทบาทหนึ่งเข้ามา ผู้ชายนั้นจะรู้ว่ามีจิตวิญญาณแบบใหม่เกิดขึ้น จิตวิญญาณใหม่ที่นำหลงใหล จิตวิญญาณใหม่ที่ดึงเขาเข้าไปในวังวน ยิ่งรู้จักจิตวิญญาณมากเท่าไรเขาก็จะยิ่งรู้สึกตัวเขานั้นเล็กต่ำเตี้ยเรี่ยดิน เป็นกระแสน้ำเล็กๆ ในมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ นับวันจะยังมีสิ่งที่เขายังไม่เชี่ยวชาญมากขึ้นเรื่อย ๆ เขาเป็นเหมือนนักว่ายน้ำหัดใหม่ในหม้อนักว่ายน้ำโอลิมปิก เขาแอบรู้สึกอิจฉา บรรดาจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ที่เขานำเข้ามาอยู่เจียบ ๆ เขาจึงใจป้อปล่อยให้ตัวเองถูกดูดกลืนโดยกระแสน้ำวนที่ดูเหมือนจะจมลงสู่ก้นบึ้งที่ลึกมากและไกลแสนไกล เขาไม่ต้องการเป็นเพียงแค่เศษเสี้ยวใบหน้าที่มีเพียงความหล่อเหลา

เขารู้ นับแต่นั้นเป็นต้นมา เขาก็ไม่สามารถเป็นคนที่เรียบง่ายได้อีก เขาไม่สามารถเป็นคนที่คิดเรื่องตื่นเชินได้อีกต่อไป เขาไม่สามารถเป็นคนที่หัวเราะเสียงดังลั่นได้อีกต่อไป เขามาถึงสถานที่ที่เขาสามารถรับรู้ถึงน้ำตาที่กำลังละลายในกันบึ้งของหัวใจ น้ำตาที่ไม่เคยไหลรินเป็นหยดน้ำที่สามารถจับต้องได้ น้ำตาที่ไหลไปพร้อมกับรอยยิ้มและเสียงหัวเราะ เขาได้พบและรู้จักผู้คนที่มีความจิตวิญญาณอันยิ่งใหญ่ จิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่กว่าโลกที่ซึ่งวัดได้ น้ำตานั้นซึมเข้าไปและไหลหยดอยู่ภายใน หยดลงในชอกหลืบที่ว่างเปล่าและค่อยๆ คืบคลานเข้าไปในจิตวิญญาณใหม่ที่เติบโตขึ้นเรื่อย ๆ

ผู้ชายรักกับผู้หญิง ผู้หญิงทำให้รอยยิ้มของเขาเปิดกว้างตลอดเวลาแม้ว่าเขาจะพยายามซ่อนมันก็ตาม แต่เขารู้ว่าเขาและผู้หญิงไม่ได้แบ่งปันพื้นที่จิตใจกันอีกต่อไป เสียงหัวเราะสนั่นของผู้หญิงอยู่ในโลกที่แตกต่างไปจากเขา พวกเขาทั้งสองผลิตเพลินกับเสียงหัวเราะของพวกเขาเองแต่ละคน แต่พวกเขาไม่ได้อยู่ในมิติเดียวกันอีกต่อไป

เขาเชื่อว่าความรักเป็นนิจนิรันดร์อยู่ในใจของเจ้าตัวเอง เขาได้โอบกอดตัวเองเหมือนกับเมื่อสามสิบปีที่แล้ว เขากอดตัวเองตั้งแต่ออกจากครรภ์มารดา โอบกอดเสียงกรีดร้องอยู่ผู้เดียวท่ามกลางความเงียบงัน ความโดดเดี่ยวไม่ใช่ความทุกข์ทรมานแต่เป็นการรับรู้ถึงจิตวิญญาณที่ครบถ้วนแล้วนับตั้งแต่เขาคลอดออกมา

เขาจะคิดถึง การคิดถึงไม่ใช่ความทุกข์ แต่การคิดถึงเป็นการรักษาความทรงจำให้อยู่นานเท่านาน เขาวาดภาพผู้หญิงลงบนผืนผ้าใบใจเขาและประดับไว้บนผนังทุกด้านจนกว่าหัวใจของเขาจะเต็มไปด้วยภาพวาดของเธอ

จากนั้นผู้ชายรู้อยู่เสมอว่าอะไรที่เขาจะต้องทำ เขาจะพูดด้วยความเปี่ยมสุขพร้อมกับน้ำตาที่สอนความรู้มากมายแก่เขา น้ำตาที่สอนเรื่องจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่แก่เขา เขารู้ว่าเขาเกิดมาไม่ใช่เพียง

แต่มีใบหน้าที่น่าหลงใหล เขาถูกลิขิตเพื่อข้ามผ่านเรื่องใบหน้าและข้ามไปยังมิติอื่น การเดินทางนั้นทำให้เขารู้จักหลายสิ่งหลายอย่าง รวมทั้งสิ่งที่เขาไม่เคยคิดมาก่อน

ผู้คนที่เรingers

ในการเดินทางเขาพบผู้คนที่เรingersอย่างเสมอ คนจะมองด้วยใบหน้าที่ผ่อนคลายราวกับว่าปัญหาทั้งหมดในโลกได้กลายเป็นอดีตไปแล้ว พวกเขาเป็นคนที่แบกภาระที่เบามากไว้บนบ่าของพวกเขา พวกเขาารู้สึกสุขและเศร้าได้เท่า ๆ กัน ผู้ชายจะซบหน้าตาที่กลับกลายเป็นน้ำบริสุทธิ์ไปแล้ว

ผู้คนที่หยุดเวลา

ผู้ชายได้พบผู้คนที่หยุด ณ เวลาหนึ่ง ขณะที่พวกเขามาถึง ณ จุดที่สมดุล พวกเขาจะไม่อยากก้าวไปข้างหน้าอีกต่อไป สิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปคือการทำซ้ำไปซ้ำมา น้ำตาที่ไหลรินลงอาบแก้มได้พบเส้นแบ่งเวลา เวลาจะไม่หยุดเดินแม้ชั่วขณะจิต

พวกผู้หญิงเสียงดัง

สิ่งที่ทำให้เขาเหนื่อยล้ามากที่สุดคือถ้าเขาถูกบังคับให้อยู่ในหมู่ผู้หญิงเสียงดัง พวกเธอมีกันเยอะแต่เสียงของพวกเธอเป็นรูปแบบเดียวกันหมด เสียงที่ได้ยินเป็นเสียงที่ทำให้ผู้ชายต้องไล่ป่นปวนเสียงหัวเราะแข็งแ้ง หัวเราะคิกคัก เสียงทะเลาะโต้เถียงระคายหู เสียงพูดซบซิบนินทาในสื่อสังคมออนไลน์ที่น่ารังเกียจ พวกเธอเป็นพวกที่บุกไปทุกที่ทุกแห่งโดยไม่รู้ว่ามีอะไรอยู่ที่ปลายทาง เป็นพวกที่วิ่งเร็วเท่าที่จะทำได้แต่ไม่รู้วากำลังวิ่งไล่อะไรอยู่ เป็นพวกที่เก็บสมองของพวกเธอไว้ในตู้เย็นและไม่เคยแตะมัน ปล่อยให้เป็นเนื้อแฉ่แข็งอยู่อย่างนั้น

ผู้คนที่ถูกลิขิตให้มีทางเดินที่ต่างออกไป

ผู้ชายจะคิดถึงหลาย ๆ คนที่เขาหาไม่เจอสักครั้ง เขาไม่พยายามที่จะตามหาหรือถามหา เขาแค่หวังว่าเขาจะได้พบที่ทางแยกแบบที่ไม่คาดคิด ซึ่งนั่นไม่เคยเกิดขึ้น ด้วยเหตุนี้เขาจึงเชื่อว่าหลายคนที่ต่างนึกถึงกันจะถูกกำหนดให้ไม่พบกัน พวกเขาอยู่ในสนามบินเดียวกันในชั่วเวลาหนึ่ง อยู่เกาะเดียวกันเป็นเวลานาน อยู่ห่างสรรพสินค้าเดียวกันในหลาย ๆ เวลา แต่ไม่เคยสักครั้งที่พวกเขาจะเจอกัน มีการปิดกั้นการเผชิญของพวกเขา ณ จุดจุดหนึ่ง บางทีอาจเพื่อให้พวกเขาคิดถึงกันและกันอยู่เสมอ มีอดีตที่ถูกลบ มีอดีตที่บางทีต่อไปอาจจะให้คำตอบ

ส่วนที่ 2 : ผู้หญิงที่ริมทางแยก

ผู้หญิงเป็นคนที่ห้วนไหวอยู่ที่ริมทางแยก ทางแยกทั้งสี่ทิศนั้นเหมือนซี่ไต้งสี่เส้นทางแสนลึกลับ จิกบีบ ผู้หญิงไม่สามารถมองเห็นปลายทางของทางแยกที่อยู่ข้างหน้าเธอ

อีกครั้งหนึ่งกับตัวเลือกแปลก ๆ ของโชคชะตา ทุกครั้งที่ชีวิตยืนทางเลือกมาจ่อตรงปลายจมูก ผู้หญิงจะพยายามเลือกอย่างรอบคอบและเตรียมพร้อม แต่บรรดาตัวเลือกที่มีให้ก็ไม่เคยดีพอ รวบรวมว่าคุณต้องกากบาทคำตอบใดคำตอบหนึ่งจากตัวเลือกของโชคชะตาแม้ว่าคำตอบที่มีให้นั้นดูแปลก ๆ ก็ตาม

เธอเชื่อว่าชีวิตจริงก็เป็นแบบนั้นแหละ ชีวิตคือการกระโดดจากตัวเลือกหนึ่งไปยังอีกตัวเลือกหนึ่ง ชีวิตคือการเลือกคำตอบแปลก ๆ จากคนที่สร้างโชคชะตาแบบเสียไม่ได้ ชีวิตไม่ใช่นิทานซินเดอเรลล่าที่เลือกเจ้าชายรูปงามที่อาศัยอยู่ในปราสาทหรือลังการ

ชีวิตคือกิจกรรมของการเลือกสิ่งต่าง ๆ บ้านเป็นดังสิ่งที่คุณวาดฝันในชีวิตคุณ ว่าผู้ชายที่เป็นคู่ครองของคุณสวมใส่เสื้อผ้าเหมือน

อะไร ร้านอาหารใดที่คุณทั้งสองใช้เวลาฉลองวันครบรอบร่วมกัน
ของหวานอะไรที่ร้านอาหารเสิร์ฟให้ คุณทั้งสองจะไปเที่ยววันหยุด
ที่ไหน

บางครั้งเธอก็นึกถึงผู้ชายแต่เธอก็รู้ว่าอะไรคือสิ่งที่เธอต้องการ
มากที่สุดในชีวิต เธอรู้ว่าชุดแบบโหนดแขวนอยู่ในตู้เสื้อผ้าของเธอ
เธอรู้ดีว่ารองเท้าชนิดใดที่เรียงรายอยู่บนชั้นวางรองเท้าเธอ แล้วเธอ
ก็ล่า ถ้าที่จะได้ยินเสียงของผู้คนที่ส่งเสียงเอะอะดังอยู่ข้างหูเธอ
ตัวต่อนับพันตัวที่ในไม่ช้าเข้าสู่หูและกระทบแก้วหูของเธอ และ
ผู้หญิงก็จะยอมแพ้ ยอมแพ้กับคำตอบแปลก ๆ ที่เธอกากบาท พูดคำ
ปลอมโยนว่าการเลือกเป็นงานที่บ้าบอสุดแปลกที่สุดในโลก ทุก ๆ
ตัวเลือกจะดักล่อคุณตรงทางโค้งโดยที่คุณไม่คาดคิด

ความคิดถึงกลายเป็นฟอสซิลไปแล้ว ความคิดถึงที่เธอเก็บไว้
ในตู้ที่ปิดตายในพิพิธภัณฑ์ร้าง ดังที่ผู้ชายพูดว่าเขาจะสามารถถอด
ตัวเองเหมือนกับตอนแรกเกิดที่เขาออกจากครรภ์มารดา เขาสามารถ
ถอดตัวเขาเองพร้อมเสียงร้องอุแว้ฝ่าความเจียบงัน

เหรียญสองด้าน

ผู้ชายยืนอยู่ด้านหนึ่งและผู้หญิงอยู่อีกด้านหนึ่ง พวกเขาใช้ชีวิต
เคียงข้างกัน แต่ไม่เคยหันหน้าเข้าหากัน ผู้ชายสัมผัสกับแผ่นเหรียญ
ส่วนเย็น ส่วนผู้หญิงเดินไปตามลายเส้นของภาพและตัวอักษรบน
ที่อยู่ตรงเหรียญ

บางครั้งการให้ความรักเป็นนิจนิรันดร์นั้นก็เป็นในแบบที่
แปลกมาก ปลอมให้พัฒนาความรู้สึกใหม่ ๆ เหมือนใบไม้แตกยอด
ปลอมให้แยกออกจากกันและไม่ได้สัมผัสกัน เหมือนกับเป็นแม่พิมพ์
สำหรับให้คิดถึงกันตลอดไป

น้ำตาลแห่งการเดินทางได้สอนผู้ชายเกี่ยวกับเหรียญสองด้านว่า
ทั้งความโศกเศร้าและความสุขนั้นไม่จีรัง ทุกครั้งที่ความโศกเศร้า

เข้ามาเวลาแห่งความสุขก็มาถึง ทุกครั้งที่ความสุขเข้ามาเขาจะ
เตรียมรับกับความโศกเศร้าที่จะเกิดขึ้น สองขั้วตรงข้ามอยู่ร่วมกัน
เสมอ ไม่มีหรอกที่สิ่งดีใดๆ ไม่ได้อยู่คู่กับสิ่งร้าย ไม่เคยมีอะไรที่มา
โดยที่ไม่เคยไป

**ผลงานของนิ โกมิง อารีอานี เรื่องนี้ได้รับแรงบันดาลใจจาก
หนังสือรวมบทกวี เรื่อง วันนี้ไม่มีนิวยอร์ก
(Tidak Ada New York Hari Ini)
ของ เอ็ม อาอิน มินซุส*

Ni Komang Ariani

Ketut Rapti

ເກອຸຕຸຣັປຕີ

ຄຣິສ໌ ມະນີຊຸເກຕຸ ແປ

เกี่ยวกับผู้เขียน

นี่ โกมัง อารีอานี เกิดวันที่ 19 พฤษภาคม 2521 ที่เมืองบาหลิ ในปี พ.ศ. 2546-2549 ทำงานเป็นนักจัดรายการวิทยุ และนักข่าวรายการวิทยุ ที่ Global FM Bali และ KBR 68H Jakarta หนังสือเล่มล่าสุดของนี่ โกมัง อารีอานี คือนวนิยายเรื่อง *เสื้อสีขาว (Jas Putih)*

ในปี พ.ศ. 2551 นี่ โกมัง อารีอานี ชนะการแข่งขันการเขียนนิยายเกี่ยวกับผู้หญิง (Lomba Menulis Bersambung Femina) ด้วยนวนิยายเรื่องสั้นของเธอเรื่อง *Nyanyi Sunyi Celah Tebing* และเรื่องสั้นสองเรื่อง คือ *Senja di Pelupuk Mata* กับ *Sepasang Mata Dinaya yang Terpenjara* เป็นเรื่องสั้นที่ได้รับคัดเลือกให้เป็นเรื่องสั้นในหนังสือพิมพ์ Kompas ปี 2551 และปี 2553

ผลงานที่ได้รับการรวบรวมอยู่ในหนังสือรวมเรื่องสั้น ได้แก่ *Lobakan* (2552) และ *Si Murai dan Orang Gila* (2553) หนังสือที่ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ ได้แก่ หนังสือรวมเรื่องสั้น *Lidah* (2551) นวนิยายเรื่อง *Senjakala* (2553) รวมเรื่องสั้น *Bukan Permaisuri* (2555) และเรื่องสุดท้ายคือ นวนิยายเรื่อง *Jas Putih* รางวัลอื่นๆ ที่ได้รับเป็นรางวัล 10 Besar Khatulistiwa Literary Award จากนวนิยายเรื่อง *Senjakala* และเรื่อง *Bukan Permaisuri* ในปี พ.ศ. 2554 นี่ โกมัง อารีอานี ได้รับเชิญเป็นวิทยากรในงาน Ubud Writers and Readers Festival

ในปี พ.ศ. 2559 เรื่องสั้นของเธอ เรื่อง *Lidah Ketut Rapti* ได้รับคัดเลือกให้เป็นเรื่องสั้นในหนังสือพิมพ์ Kompas ปี 2558 ผลงานเรื่องสั้นอื่นๆ ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ Kompas, Koran Tempo, Media Indonesia, Tribun Jabar, Suara Pembaruan, Jurnal Nasional, Tabloid Nova, Koran Sindo, Harian Bali Post, นิตยสาร Majalah Kartini และนิตยสาร Majalah Gadis

ติดต่อ นี โกมัง อารีอานี ได้ทางอีเมล

komangariani2013@gmail.com,

komangariani@yahoo.com

หรือทวิตเตอร์ @menulisfiksi

ผู้อ่านสามารถอ่านเรื่องสั้นต่างๆ ของ นี โกมัง อารีอานี

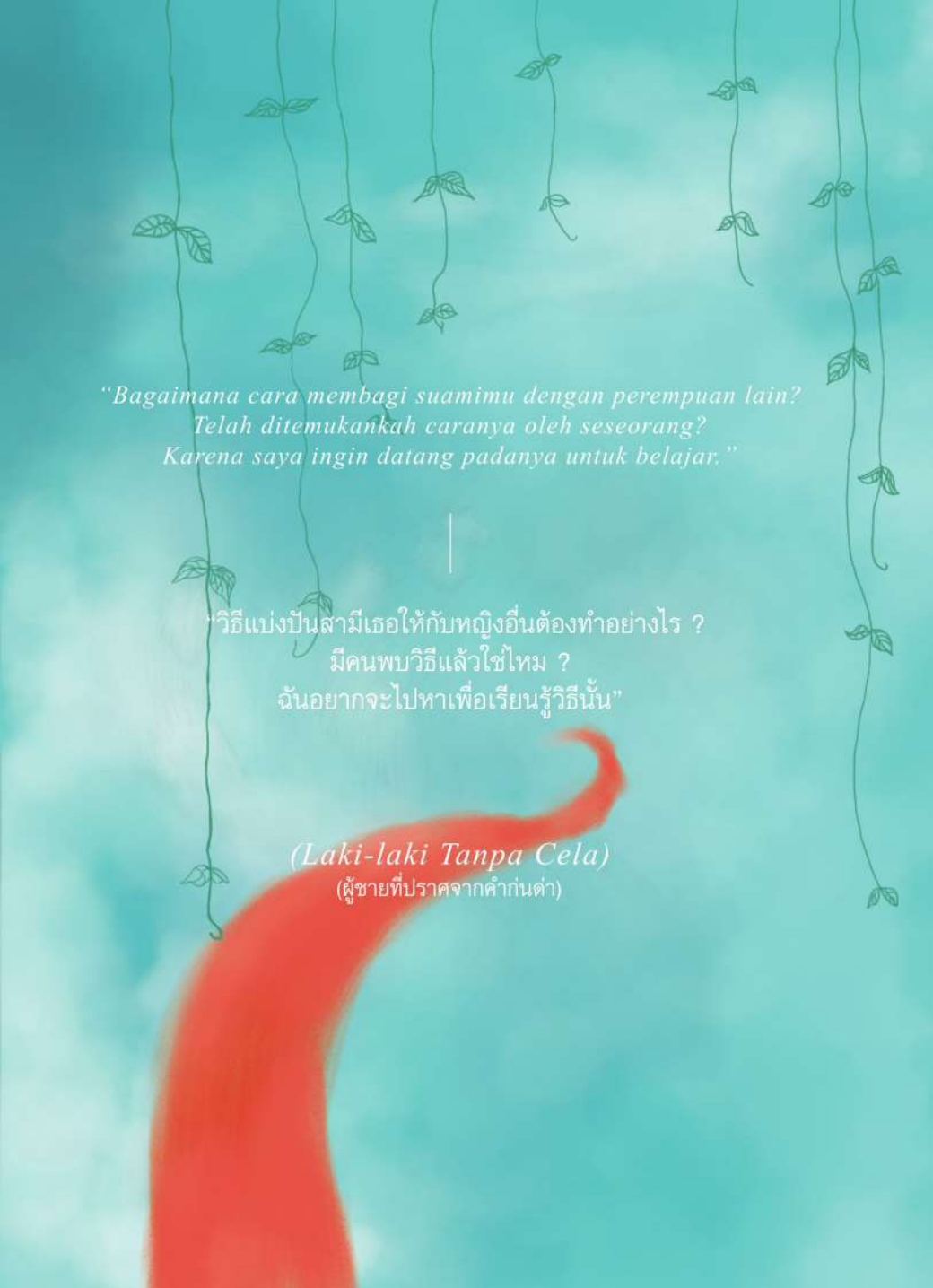
ได้ที่เว็บไซต์ www.nikomangariani.com

เกี่ยวกับผู้แปล

ศิริพร มณีชูเกตุ ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ สังกัดกลุ่มวิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ได้รับทุนการศึกษา Darmasiswa จากรัฐบาลอินโดนีเซีย เมื่อพุทธศักราช 2535 เพื่อไปเรียนภาษาอินโดนีเซีย ณ มหาวิทยาลัยอินโดนีเซีย ประเทศอินโดนีเซีย เป็นเวลา 1 ปี

ศิริพร มณีชูเกตุ มีผลงานด้านภาษาอินโดนีเซีย เริ่มจากการเขียนตำราภาษาอินโดนีเซีย และสร้างรายวิชาภาษาอินโดนีเซีย จำนวน 6 รายวิชา 18 หน่วยกิต ให้แก่คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร และคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ รวมทั้งเขียนบทความวิจัยและหนังสือเรื่อง *โลกทัศน์ของคนอินโดนีเซียจากภาษิต* และบทความวิจัยเรื่อง คำสันสกฤตในภาษาอินโดนีเซียกับในภาษาไทย : ความต่างในความเหมือน นอกจากนี้ศิริพร มณีชูเกตุ ยังได้เขียนบทความเชิงวิชาการหลายบทความ เช่น บทความภาษาอินโดนีเซียกับการเข้าสู่ตลาดแรงงาน, บทความ Bahasa ASEAN : Bahasa Indonesia สำหรับคนไทย, Laskar Pelangi, โหยหาคนดี : ความหมายผ่านบทเพลงอินโดนีเซีย ฯลฯ

ศิริพร มณีชูเกตุ ยังมีผลงานด้านการแปลอีกด้วย เช่น แปลเว็บไซต์คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ร่วมกับอาจารย์ Refa Lina Tiawati แปลบทเพลงอินโดนีเซียเป็นภาษาไทย และบทเพลงไทยเป็นภาษาอินโดนีเซีย และแปลเอกสารข้อตกลงความร่วมมือทางวิชาการ เป็นต้น

*"Bagaimana cara membagi suamimu dengan perempuan lain?
Telah ditemukanakah caranya oleh seseorang?
Karena saya ingin datang padanya untuk belajar."*

|

*"วิธีแบ่งปันสามีเธอให้กับหญิงอื่นต้องทำอะไร ?
มีคนพบวิธีแล้วใช่ไหม ?
ฉันอยากจะไปหาเพื่อเรียนรู้วิธีนั้น"*

(Laki-laki Tanpa Cela)

(ผู้ชายที่ปราศจากคำก่นด่า)

